Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρέχον εἰς τὴν χεῖρα ἡμῶν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δισυρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Πεισιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βυρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀπριλίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 13

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Τὸ πρωΐ τῆς 3 Νοεμβρίου, οἱ ὀκτὼ λόχοι τῶν νεοσυλλέκτων ἦταν παραταγμένοι στὴν αὐλὴ Βάγκραμ καὶ περίμεναν τοὺς Παλιούς, ποὺ οἱ σαλπιχτὲς κι' οἱ τυμπανιστὲς εἶχαν πάει νὰ φέρουν ἀπ' τὸ σταθμό. Σὲ λίγο τὸ χαρούμενο σάλπισμα τῆς Σχολῆς ἀντήχησε ἀπὸ μακριὰ καὶ σὲ μερικὰ λεπτὰ ἕνας ἀνθρώπινος χείμαρρος χύθηκε στὴν αὐλή, ὅπου ἦταν παραταγμένοι οἱ σαστισμένοι νεοσύλλεκτοι.

Οἱ ἀνθυπασπιστὲς παρέταξαν τοὺς Παλιοὺς καὶ τὶς ἀναρίθμητες βαλίτσες τους ἀντίκρυ στὰ «παγώνια». Φώναξαν πρόσκληση κι' οἱ λοχαγοὶ μὲ λίγα λόγια ὑπενθύμισαν στοὺς παλιοὺς ὅτι τὰ «βασανιστήρια» ἀπαγορεύονται ἀπ' τὸν κανονισμό. Ὕστερα ἀντήχησε τὸ πρόσταγμα «τοὺς ζυγοὺς λύσατε» κι' οἱ παλιοὶ χύθηκαν ἀπάνω στοὺς καινούργιους.

Ὁ μικρὸς Ἀντρὶ δὲν εἶχε γελαστεῖ. Ἡ δειλὴ μορφή του προκαλοῦσε τοὺς παλιοὺς νὰ τὸν βασανίσουν. Ἀναζητοῦσε τὸν Καρδινιὰκ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ μαζί του τὸν κίνδυνο, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, ὅταν ἕνας παλιὸς μὲ μουστάκια καὶ μὲ ἄγρια μάτια, στάθηκε ἀντικρύ του.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ πηδήσετε πρὸς τιμὴ αὐτοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ;

Κι' ἔδειξε τὸν ἑαυτό του.

Ὁ Ἀντρὶ πήδηξε μιά, δυό, τρεῖς, δέκα φορές. Ὕστερα, ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι ὁ παλιὸς εἶχε ἀνάψει τὸ τσιγάρο του καὶ δὲ σκόπευε νὰ δώσῃ τέλος στὸ παιγνίδι ὡς τὸ βράδυ, ὁ φτωχὸς φίλος μας σταμάτησε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Ὁ Παλιὸς πῆρ' ἕνα ὕφος σοβαρό:

— Πῶς, κύριε, ἡ ἐλαστικότης τῶν νεύρων σας δὲ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πηδήσετε ἄλλο; Μάθε λοιπόν, κουτὸ παγωνάκι, ὅτι τὸ νὰ ξέρεις νὰ πηδᾷς εἶναι τὸ πρῶτο στοιχεῖο γιὰ νὰ γίνεις ἀξιωματικὸς τῆς ἀνθρωπιᾶς. Χάραξε αὐτὸ τὸ ἀξίωμα μὲ πύρινα γράμματα στὸ μυαλό σου.

Ποιὸς ξέρει τί συνέχεια θὰ εἶχαν τὰ βασανιστήρια τοῦ Ἀντρί, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἀντιχοῦσε σ' ὅλη τὴν αὐλὴ ἡ φράση:

— Παιδιά, παπουτσοσαλάτα!

Κι' οἱ παλιοί, διασκορπισμένοι σὰν ἀκροβολιστές, μάζευαν σιγὰ-σιγὰ τοὺς νέους σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς Βάγκραμ. Ἡ γωνιὰ αὐτὴ ὀνομαζόταν 240, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ εἶχε σταματήσει ἕνας παλιὸς τοῦ Σαὶν-Σύρ, ποὺ εἶχε βαλθεῖ ἄλλοτε νὰ μετρήσῃ τὶς πλευρὲς τῆς αὐλῆς μ' ἕνα ὑποδεκάμετρο!

Οἱ καινούργιοι, μαζεμένοι ὅλοι στὴ γωνιά, ὑποχρεώθηκαν νὰ ξεπαπουτσωθοῦν καὶ σὲ λίγο, πλάϊ στὸν τοῖχο, ὑψώθηκε μιὰ σεβαστὴ πυραμίδα ἀπὸ μπόττες.

Μὰ ἡ στιγμὴ ἦταν διαλεγμένη σατανικά. Μόλις σχηματίσθηκε ἡ πυραμίδα, μιὰ ξαφνικὴ τυμπανοκρουσία εἰδοποιοῦσε ὅτι ἡ ἀνάπαυση εἶχε τελειώσει. Σὲ τρία λεπτὰ θ' ἀντηχοῦσε νέα τυμπανοκρουσία, ποὺ θὰ σήμαινε τὴν ἔναρξη τῆς μελέτης. Στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, ἔπρεπε καθένας νὰ βρῇ τὰ παπούτσια του.

Καὶ γιὰ νὰ κορυφωθῇ ἡ δυστυχία τῶν «παγωνιῶν», δυὸ μεγαλόσωμοι παλιοὶ ἀνακάτεψαν μὲ τὸ πόδι τὰ πενήντα ἢ ἑξήντα ζευγάρια παπούτσια ποὺ ἦταν σωριασμένα στὴ γωνιά.

— Ἔμπρός! Γρήγορα, παιδιά! φώναξαν οἱ παλιοὶ καὶ σκορπίστηκαν γιὰ νὰ τρέξουν στὸ προσκλητήριο, γιατὶ οἱ φοβεροὶ ἀνθυπασπιστὲς τοὺς παραμόνευαν.

Τώρα σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τί ἔγινε, ὅταν οἱ καινούργιοι ρίχτηκαν πάνω στὸ σωρό, μὲ τὶς κάλτσες, ζητῶντας καθένας τὰ παπούτσια του. Στὴν ἀρχὴ πολέμησαν νὰ τὰ βροῦν μὲ τοὺς ἀριθμούς. Μὰ ὅταν ἀκούστηκε τὸ δεύτερο ταμπούρλισμα, ἀπειλητικὸ κι' ἀνυπόμονο, καθένας ἅρπαξε ὅ,τι βρῆκε, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν τιμωρία ποὺ θὰ φερνε ἡ ἀργοπορία του.

Κι' ἔτσι ἕνας κρεμανταλὰς ἴσαμε κεῖ πάνω ἔτυχε νὰ φορέσει παπούτσι ποὺ ἄφινε ὅλη τὴ φτέρνα του ἔξω. Ἄλλος φόρεσε δυὸ παπούτσια δεξιὰ κι' ἄλλος δυὸ ἀριστερά. Κι' ὁ μικρὸς Ἀντρὶ φόρεσε ἕνα πελώριο ζευγάρι μπόττες, ὅπου τὰ μικροκαμωμένα πόδια του μποροῦσαν εὐρύχωρα νὰ κάμουν ὁλόκληρη μεταβολή!

Δυὸ μέρες πέρασαν ἀπὸ τ' ἀπόγεμα ἐκεῖνο κι' ἀκόμη δὲν εἶχαν βρεῖ ὅλοι τὰ παπούτσια τους.

Μὰ τὰ χειρότερα βασανιστήρια γινόνταν στὸ θάλαμο τοῦ ὕπνου.

Οἱ παλιοὶ κι' οἱ νεοσύλλεκτοι δὲν κοιμόνταν στὸν ἴδιο θάλαμο. Μὰ οἱ νεοσύλλεκτοι εἶχαν στὴν τάξη τους ὑπαξιωματικοὺς ἀπ' τὴν τάξη τῶν παλιῶν. Ἄλλοτε πάλι τύχαινε νὰ ξεφύγῃ ἕνας παλιὸς τὴν ἐπίβλεψη τῶν ἀνθυπασπιστῶν

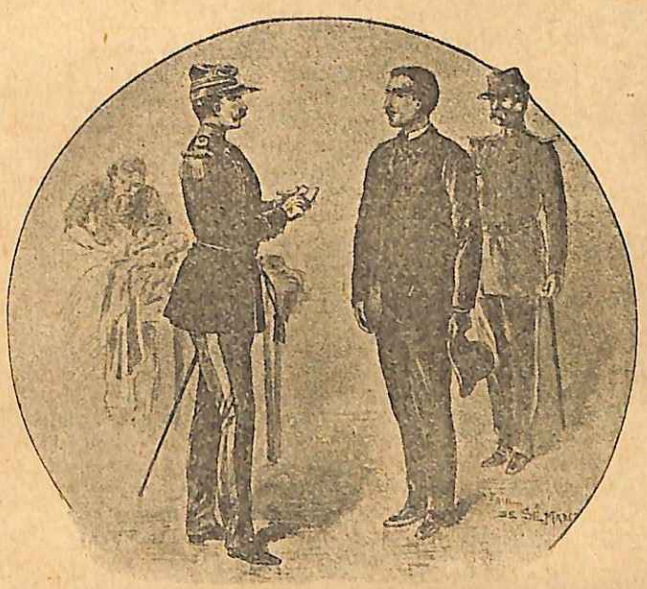

«— Εἶμαι περήφανος ποὺ θὰ σᾶς ἔχω στὸ λόχο μου, Καρδινιάκ!» (Σελ. 114, στ. 6'.

καὶ νὰ φανερωθῆ μέσα στὸ θάλαμο τῶν νεοσυλλέκτων.

Τότε «φυσοῦσε βορριάς»!

Καὶ νὰ τί ἐσήμαινε «βορριὰς» στὸ θάλαμο: Τὰ στρώματα, ποὺ οἱ μαθητὲς εἶχαν βασανιστεῖ νὰ τοὺς δώσουν ἄμεμπτο σχῆμα ὀρθογωνίου παραλληλεπιπέδου, ἀναποδογυριζόνταν. Τὰ πράγματα, ποὺ εἶχαν τοποθετηθεῖ στὶς κάσσες μὲ τοὺς αὐστηρότερους κανόνες τῆς τάξης, σκορπιζόνταν στὸ πάτωμα ἄνω κάτω. Τέλος, τὰ μικρὰ κομματάκια τοῦ «κινητοῦ οὐρανίου», ποὺ οἱ μαθητὲς τὰ εἶχαν λύσει καὶ ξεβιδώσει ἀπ' τὸ ὅπλο, γιὰ νὰ τὰ καθαρίσουν καὶ νὰ τὰ παρουσιάσουν στὴν ἐπιθεώρηση, οἱ παλιοὶ τὰ μάζευαν ὅλα μέσα σ' ἕνα πανί, τ' ἀνακάτευαν, καὶ τότε ἦταν τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ ξαναβρεθοῦν ὅλα τὰ κομμάτια ποὺ ἀνῆκαν στὸ ἴδιο ὅπλο!

Ἡ αἴθουσα τῆς μελέτης ὅμως ἦταν τόπος ἡσυχίας, γιὰ τοὺς φτωχοὺς νεοσύλλεκτους. Γιατί, πρὶν φτάσουν ἐκεῖ, οἱ παλιοὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ Μεγάλο Τετράγωνο, κάτω ἀπ' τ' ἄγρυπνα μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας.

Μὰ ἂν τύχαινε νὰ τρυπώσει κανένας ἀπαρατήρητος, ἔκλεινε πίσω του τὴν πόρτα καὶ τότε ὅλο τὸ σπουδαστήριο ἦταν στὴν ἐξουσία του.

— Ἐξαφανισθῆτε! πρόσταζε μὲ τὸν πιὸ σοβαρὸ τόνο στὸ παράγγελμά του.

Καὶ παρευθὺς ὅλα τὰ παγώνια κρύβονταν κάτω ἀπ' τὰ θρανία.

— Ἐμφανισθῆτε! πρόσταζε πάλι μὲ τὸν ἴδιο τόνο.

Κι' ἀμέσως ὅλα τὰ κεφάλια πρόβαλλαν κάτω ἀπ' τ' ἀναλόγια.

Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡδονὴ γιὰ τὸν παλιὸ νὰ βλέπῃ μὲ τί ἠλεκτρικὴ γρηγοράδα ἐκτελοῦσαν οἱ δυστυχισμένοι νέοι τὶς διαταγές του.

Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἕν' ἄλλο κεφάλι πρόβαλε πίσω ἀπ' τὸν παλιό, ἕνα χέρι τὸν ἄρπαζε ἀπ' τὸν γιακὰ καὶ τὸν ἔβγαζ' ἔξω. Ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ τὸν πήγαινε ἴσια στὸ «πειθαρχεῖο», τὸ κρατητήριο τῆς Σχολῆς.

*
* *

Τὸ βράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὴν ὥρα τῆς ἀνάπαυσης, ὁ μικρὸς Ἀντρὶ βρῆκε τὸν Καρδινιάκ:

— Οὔφ! τοῦ εἶπε. Πάω νὰ κάσω. Ὅλη μέρα πήδησα, ἔτρεξα, ἀπάγγειλα, τραγούδησα — δὲν ξέρω καὶ γὼ τί ἄλλο... Ἂν ὅλες οἱ μέρες πᾶν' ἔτσι, θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου. Ἐσὺ ὅμως ἤσουν ἥσυχος. Φαίνεται σεβάστηκαν τὸ μετάλλιό σου.

— Ἔτσι φαίνεται. Ἕνας παλιὸς μὲ πρόσταξε νὰ σκαρφαλώσω σὲ μιὰ κολόννα τοῦ ὑποστέγου, μὰ δέκα ἄλλοι ἔτρεξαν καὶ δήλωσαν ὅτι μ' ἔπαιρναν στὴν προστασία τους.

— Καὶ φυσικά. Θἄταν μεγάλη ἀναίδεια νὰ βασανίζουν ἕνα συνάδελφο ποὺ πολεμοῦσε στὸ Μπαζέϊγ τὸν καιρὸ ποὺ αὐτοὶ ἔφτιαναν θέματα στὰ θρανία τους. Κι' ἔτσι ἔχεις ἐσὺ τὴν ἡσυχία σου. Ἐγὼ ὅμως θὰ χάσω ὅλο μου τὸν καιρὸ μὲ τὶς ἀνοησίες ποὺ μοῦ φόρτωσαν.

— Τί σοῦ φόρτωσαν, καλέ μου Ἀντρί;

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ: Ξέρεις τί λὲν ἐδῶ «χιλιόμετρο»;

— Ὄχι.

— Λοιπὸν «χιλιόμετρο» λὲν τὸν πιὸ ψηλὸ ἀπ' τοὺς παλιούς, κι' «ἑκατοστόμετρο» τὸν πιὸ κοντό. Ἐγὼ ἔκαμα γνωριμιὰ μὲ τὸ «Χιλιόμετρο». Ἦρθε καὶ στάθηκε ἀπέναντί μου καὶ μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τόνο μοῦ εἶπε: «Ἀξιότιμε κύριε Κολοκύθα, ἡ ἐξαιρετικὰ ἔξυπνη φυσιογνωμία σας ἀποπνέει τόσο ἄρωμα ποιήσεως, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς ἀναθέσω μιὰ ἐργασία, γιὰ τὶς ὧρες τῆς σχολῆς σας. Πρόκειται νὰ μοῦ φτιάετε διακόσιους μόνο δεκαπεντασύλλαβους στίχους, μ' αὐτὸ τὸ θέμα: ἡ ἐπίδραση τῆς σαρδέλλας πάνω στοὺς κυματισμοὺς τῆς θαλάσσης!»

Ὁ Γιώργος γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Μὰ τὸ ὕφος τοῦ φίλου του ἔδειχνε πὼς τὸ «Χιλιόμετρο» δὲν εἶχε ἀστειευθεῖ. Εἶχε πάρει μάλιστα καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἀντρί, γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῇ εὔκολα.

— Καλά, καὶ δὲν εἶπες τίποτα; Δὲν ἐδήλωσες ταπεινὰ ὅτι δὲν εἶσαι ποιητής;..

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δὲ μπορῶ νὰ φτιάξω πάνω ἀπὸ τρεῖς στίχους σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ θέμα. Μὰ καλύτερα νὰ μὴν τὄλεγα. «Ἡ μετριοφροσύνη σας σᾶς τιμᾷ, κύριε Ἀγγούρη, μοῦ ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ δήμιός μου. Συνοδεύει πάντα τὴν ἀληθινὴ ἀξία. Μὰ μὴ βιαστῆτε. Ὁ ἀξιωματικός σας (κι' ἔδειξε τὸν ἑαυτό του) θέλει τὸ ἔργο σας αὔριο τὸ πρωΐ, μόλις χτυπήσει ἐγερτήριο. Ὥστε ἔχετε κτιρό...» Ὥστε ἀπόψε θὰ χάσω τὴ μισὴ νύχτα γράφοντας στίχους!

Ξέροντας ὅλ' αὐτά, μπορεῖτε τώρα νὰ νοιώσετε τί ἐσήμαινε ἡ πρώτη ἔξοδος γιὰ τὰ «παγώνια» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες μιᾶς τέτοιας μαρτυρικῆς ζωῆς.

Ἦταν μιὰ Κυριακὴ πρὶν ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιά. Πρώτη μέρα ἔβγαιναν ἔξω μὲ τὴ στολὴ καλοβαλμένη, μὲ τὸ λοφίο στὸ κεφάλι. Πῶς τὴν εἶχαν ὀνειρευθεῖ αὐτὴ τὴ μέρα! Καὶ τί ἀστεῖοι ποὺ ἦταν, μὲ τὴ σαστιμάρα ποὺ ἔχουν στὸ βῆμα ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ ποὺ πρωτοβάζουν στολή, μὲ τὴν τρομάρα μὴν περάσῃ κανένας ἀνώτερος, ἔστω καὶ λοχίας, καὶ δὲν τὸν χαιρετήσουν!

Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴ χαρά, ὁ Γιώργος εἶχε καὶ μιὰν ἄλλη: θὰ πήγαινε νὰ περάσῃ μιὰ ὁλόκληρη μέρα στῆς μητέρας του.

Ὁ καινούργιος του φίλος δὲν εἶχε κανένα στὸ Παρίσι, γιαυτὸ ὁ Γιώργος πῆρε καὶ τὸ μικρὸ Ἀντρὶ μαζί του καὶ τὸν παρουσίασε στὸν ξάδελφό του Πέτρο Μπερτινὺ καὶ στὴ Μαργαρίτα. Πέρασαν εὐχάριστες ὧρες οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ γέλασαν μὲ τὰ ἐπεισόδια ποὺ τοὺς ἐξιστόρησε ὁ Ἀντρί. Ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ κατορθώματά του στὸ Πουτανεῖο, διηγήθηκε κι' αὐτὸς τὴν ἱστορία τῆς πάστας, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ ὁριστικὴ ἀποβολὴ ἀπ' τὴ Σχολὴ κι' ὅλοι κεῖνο τὸ βράδυ, ἀκόμη κι' ὁ «Μικρὸς Ρῶσσος», ὁ Μοχίλωφ, ἦταν γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι.

Εὐτυχῶς, τὰ βασανιστήρια εἶναι σκληρὰ μόνο τὶς πρῶτες ἑβδομάδες καὶ στὸ ἑξῆς σπουδαιότερα θέματα ἀπασχολοῦν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα τῶν δυὸ φίλων μας.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΛΩΜΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ...

Τὰ χλωμὰ τὰ κοριτσάκια,
μαραμένα σὰν τὰ κρίνα,
κιθουνται σὰ μαγεμένα
καὶ κοιτᾶνε τὴ βιτρίνα·

δὲν τὰ νοιάζει γιὰ τὸ κρύο,
δὲν τὰ νοιάζει γιὰ τὴν πεῖνα:
στέκουν ἀπορροφημένα
καὶ κοιτᾶνε στὴ βιτρίνα...

Κι' οἱ κουκλίτσες ἀπὸ μέσα,
μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια,
ποὺ δὲν ξέρουν τί συμβαίνει,
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν κάκια,—

οἱ κουκλίτσες οἱ καϋμένες,
ἄλλο τόσο, μ' ἀπορεῖ,
τὰ κοιτᾶν τώρα καὶ κεῖνες,
σὰν ἀλλόκοτα θηρία!

... Τί; κουκλίτσες τὶ τὶς νοιάζει;
καλὰ κάθουνται στὴ ζέστα:
τὰ φτωχὰ τὰ κοριτσάκια
ὅμως, γύρισε καὶ δές τα!

Μ' ἕνα μαῦρο ρουχαλάκι,
ξεφτισμένο κι' τριμμένο,
μ' ἕνα σκίσιμο στὴ ράχη,
ἄγαρμπα μισοκρυμμένο,

μὲ πρησμένο ἀπ' τὶς χιονίστρες
τὸ μικρούλη τους χεράκι,
μᾶλλον τὰ καΐμένα ἐκεῖνα
μοιαζουν νἄναι ἀπὸ κεράκι!

Κι' ὅμως νὰ ποὺ ἐκεῖ, στὸ δρόμο,
μὲ τὰ ξένα ἐκεῖνα χάδια,
μιὰ σιγμή, γιομίζουν πάλι
τὴν καρδούλα τους τὴν ἄδεια...

... Μὰ σὰν πᾶνε πιὰ κατόπι,
ποὺ κανένας δὲν τὰ βλέπει,
— ἔρημα καὶ μονιχούλια,
μὲ τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπη,

κρύβουν ἔτσι μαραμένα,
τὰ μαιάκια στὸν ἀγκῶνα,
— ποὺ τὸ τραγουδάκι κλείνει
σεὴν πικρὴν αὐτὴν εἰκόνα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Ἕνας χωριάτης πλούσιος πήγαινε μιὰ μέρα στὴν πόλη μὲ τὸ γιό του τὸ μικρότερο.

— Γιὰ δὲς Μῆτσο, τοῦ λέει, ἕνα πέταλο κεῖ χάμου ἄντε πάρ' το.

— Οὔφ, δὲ βαριέσαι, πατέρα! τοῦ λέει ὁ μικρὸς τεμπέλης· δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σκύψῃ κανένας.

Ὁ πατέρας, δίχως νὰ μιλήσῃ, πῆγε μοναχός του, ἔσκυψε, πῆρε τὸ πέταλο ἀπὸ χάμου καὶ τὄβαλε στὸν κόρφο του. Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνανε, πούλησε τὸ πέταλο σ' ἕνα γύφτο καὶ μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε, ἀγόρασε κεράσια.

Ὅσο προχωρούσανε, ὁ ἥλιος ἔκαιγε κι' ἔκανε μεγάλη ζέστη. Τριγύρω δὲ βρισκότανε οὔτε δέντρο, οὔτε νερό, κι' ὁ Μῆτσος ἔσκαζε στὴ δίψα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φτάνῃ τὸν πατέρα του.

Ὁ χωριάτης, δίχως νὰ τὸν νοιώσῃ τὸ παιδί του, ἔρριξε κρυφὰ στὸ δρόμο ἕνα κεράσι. Τὸ παιδὶ ἀμέσως ἔσκυψε, τ' ἄρπαξε καὶ τὄχαψε. Ἔτσι δροσίσθηκε λιγάκι καὶ τοῦ ἄρεσε.

Σὲ λίγο ὁ πατέρας ἔρριξε ἄλλο κεράσι, ὕστερα κι' ἄλλο, ὥς ποὺ ἔρριξε καὶ τὸ τελευταῖο. Ὁ Μῆτσος κάθε φορὰ ἔσκυβε κι' ἔπαιρνε τὰ κεράσια.

Ἅμα ἔφαγε καὶ τὸ τελευταῖο, ὁ χωριάτης γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ βλέπεις; ἂν ἔσκυβες μονάχα μιὰ φορὰ νὰ πάρῃς ἐσὺ τὸ πέταλο, τώρα δὲ θἄσκυβες τόσες φορὲς γιὰ νὰ μαζέψῃς τὰ κεράσια.

(Ἀπ' τὸ *Ρωσσικό.*) ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Ε. Π.

ΤΟΝΕΙΡΕΥΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

[Συνεχεια και τελος· ἴδε σελ. 130.]

(Ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψη:) Ναί, σιγὰ νὰ μὴ τὸν βαλῃ τώρα στὴ φυλακή! Ὁ κ. Ἀνδρέας Σγουρός; Ἕνας φιλάνθρωπος, ἕνας εὐεργέτης, ποὺ ἔχει κάνει στὸν κόσμο τόσα καλά; Θὰ τὸν λυπηθῇ κι' αὐτόν, ἂν εἶναι φτωχός, καὶ θὰ τοῦ τὰ χαρίσῃ. Ἂν εἶναι πάλι κανένας πλούσιος, ἂς τοῦ τὰ ξαναστείλῃ. Κι' ὁ ὑπηρέτης του ἂς ὁρκιστῇ πὼς τάχασε στὸ δρόμο, ἂς ὑποσχεθῇ πὼς δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ κι' ἂς συχωρεθῇ. Δὲ βαριέσαι!... Τί πονοκεφαλῶ ἐγὼ τώρα γι' ἀνθρώπους ποὺ δὲ γνωρίζω; Ἀφήστε με, σᾶς παρακαλῶ! Τὰ βρῆκα; Εἶναι δικά μου, τέλειωσε! Τὸ κάτω-κάτω, ἂν τὰ δώσω πίσω, θὰ μὲ ποῦν καὶ βλάκα!.. Βλάκας ἐγώ; Ὄχι, ποτέ!.. Δὲν ἀκούω πιὰ τίποτα. Ἐμπρός!

(Μὲ ἀπόφαση, ἀποσφραγίζει τὸ φάκελλο, βγάζει κι' ἐξετάζει τὰ χαρτιὰ ποὺ ἐχει μέσα. Ἔπειτα πιάνει τὸ πηγούνι του, σὰ νὰ ξερριζώνῃ φαντασικὰ γένεια:) Τὴν ἔπαθα!.. Τὴν ἔπαθα!.. Τί καλὰ ποὺ δὲν εἶπα τίποτα σὲ κανένα!.. Ὁρίστε, πέντε προγράμματα κινηματογράφου ἀντὶ χαρτονομίσματα κι' ἕν' ἄγραφο χαρτί... Ὄχι, ὄχι, ἀπὸ μέσα κάτι γράφει... (Ξεδιπλώνει τὸ χαρτὶ καὶ τὸ διαβάζει:) Πώ, πώ, ρεζιλίκι! Ποῦ νὰ κρυφτῶ, μωρὲ παιδιά; Ποῦ θὰ κρυβόσαστε σεῖς, ἂν παθαίνατε τέτοια νίλα; Ὁρίστε: (Διαβάζει δυνατά:) «Ἐσὺ ποὺ βρῆκες αὐτὸ τὸ φάκελλο καὶ τὸν ἀνοίξες, εἶσαι βλάκας! Ἰδοὺ ἀπέναντι καὶ ἡ εἰκόνα σου». Νά, ἀπέναντι κι' ἡ εἰκόνα μου: ἕνα κεφάλι μακρουλὸ μὲ δυὸ μεγάλα αὐτιὰ μυτερά!.. Νὰ χαθῇς, σχλὲ ἀστεῖε, ὁποιος καὶ νἄσαι! Δὲν εἶσαι καθόλου καλὸς προσωπογράφος!.. (Ἀξαφνα, ἐνῷ κοιτάζει ἀκόμα τὸ χαρτί:) Μπά! μπά! τί βλέπω ἐδῶ;.. Αὐτὸ εἶναι ἐπιστολικὸ χαρτὶ Καταστήματος κι' ἐδῶ στὸ πλάϊ ἔχει τυπωμένα κάτι ψιλὰ γραμματάκια... (Διαβάζει:) «...λεγραφικὴ διεύθυνσις...» Τηλεγραφικὴ θὰ λέῃ, τἄλλο εἶναι σκισμένο... (Διαβάζει:) «Μάμουραν, Ἀθήνας». (Μ' ἔκπληξη καὶ μὲ πεποίθηση:) Ὦ! ἀπὸ τοῦ Μάμουρα τὸ μαγαζί πέταξαν αὐτὸ τὸ φάκελλο! Ἐκεῖνος ὁ παλιο-Σωτήρης, χωρὶς ἄλλο, σοφίστηκε αὐτὴ τὴ φάρσα! Τρέχω νὰ τὸν δείρω! (Ἁρπάζει τὸ κασκέτο του ἀπὸ χάμω, τὸ φορεῖ καὶ ὁρμᾷ:) Νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μοῦ κάνῃ... (Διακόπτεται καὶ στέκεται κοντὰ στὴν πόρτα:) Τί εἶπα; Νὰ τὸν δείρω; Αὐτόν, ποὺ μ' ἔκαμε σήμερα νὰ μάθω πὼς δὲν πρέπει νἀνοίγω ξένα γράμματα καὶ νὰ γυρεύω νἀγοράσω ποδήλατο μὲ ξένους παράδες; . Ἴσα-ἴσα! Θὰ πάω νὰ τὸν φιλήσω. (Βγαίνει. — Αὐλαία.)

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Δ'. (Συνέχεια)

Σὲ λίγο, ἡ Μαρίτσα πῆρε κεχρὶ καὶ τὸ σκόρπισε στὴν αὐλή, ἀπέξω ἀπ' τὸ κοττέσι. Ἔρριξε καὶ νερὸ καθαρὸ στὸ δοχεῖο ποὺ βρισκόταν πάντα σὲ μιὰν ἄκρη. Καὶ τότε εἶδε ἕνα θέαμα χαριτωμένο: Ἡ Πουλάδα σηκώθηκε, πῆγε στὸ κεχρὶ κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ τὴ μύτη της τὴν πλάκα, κάνοντας κλού-κλού-κλού!.. Ἀμέσως τὰ κλωσσοπουλάκια βγῆκαν ἀπ' τὴ φωλιὰ κι' ἔτρεξαν κοντά της. Κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε κεχρί!

Τί ἐντύπωση ποὺ ἔκανε αὐτὸ τῆς Μαρίτσας! Μόλις γεννήθηκαν, τὴν ἴδια μέρα, τὰ πουλάκια ἐκεῖνα μποροῦσαν νὰ περπατοῦν, νὰ τρέχουν, νἀκοῦνε τὸ χτύπο καὶ τὴ φωνὴ τῆς μάννας τους ποὺ τὰ προσκαλοῦσε, καὶ νὰ τρῶνε, σὰ νὰ μὴν ἔκαναν καὶ τίποτ' ἄλλο μέσ' στ' αὐγό! Καὶ νὰ πίνουν, ναί, καὶ νὰ πίνουν νερό! Ἀπαράλλαχτα κι' αὐτὰ σὰν τὴν κόττα, σηκώνοντας ψηλὰ τὸ κεφαλάκι, γιὰ νὰ καταπιοῦν τὴ γουλιά, σὰ νὰ εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεό...

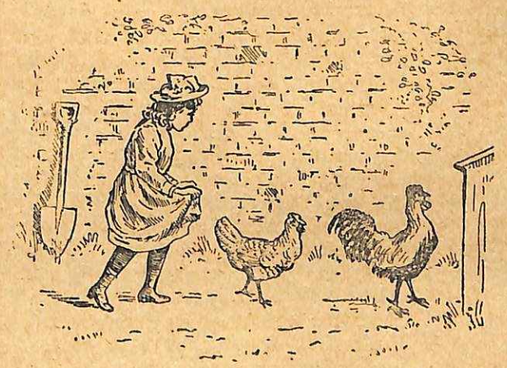

— Ἰδές τα! ἰδές τα! ἔλεγε μὲ θαυμασμό. Δὲ μοιάζουν καθόλου μὲ μωρά. Εἶναι καμωμένα κιόλα, πουλάκια σωστά! Μὰ ἔτσι τάχα γεννιοῦνται ὅλα;

Ναί. Ἡ μητέρα της τὴ βεβαίωσε πὼς ἔτσι γεννιοῦνται ὅλα τὰ κοττοπουλάκια. Μποροῦν νὰ περπατοῦν, νὰ τρέχουν, νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν ἀμέσως, χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός. Δὲν εἶναι σὰν τὰ μωρὰ παιδάκια ποὺ κάνουν τόσον καιρὸ νὰ περπατήσουν ἢ νὰ φᾶνε μονάχα τους. Οὔτε σὰν τὰ γατάκια ἢ τὰ σκυλάκια ποὺ τόσο ἀργοῦν νἀνοίξουν τὰ μάτια τους. Οὔτε σὰν τὰ χελιδονάκια ἢ τὰ σπουργιτάκια, ποὺ κάθουνται μέρες στὴ φωλιὰ κι' ἡ μάννα τους τοὺς βάζει τὸ φαΐ στὸ στόμα. Τὰ ὀρνιθάκια βγαίνουν ἀπὸ ταὐγό τους καμωμένα, ἕτοιμα, ὅπως γεννιοῦνται καὶ ταρνάκια, τὰ κατσικάκια, ποὺ κι' αὐτὰ σὲ λίγες ὧρες μποροῦν νὰ τρέχουν πίσω ἀπ' τὴ μάνα τους σὰ... μεγάλα.

Ἡ διασκέδαση τώρα τῆς Μαρίτσας ἦταν ἡ κλώσσα μὲ τὰ πουλάκια της. Τί ὄμορφα, τί ζωηρά, καὶ τί ἔξυπνα ποὺ ἦτανε ὅλα! Καὶ τί γρήγορα ποὺ μεγάλωναν! Μ' αὐτά, ἡ αὐλὴ γέμισε πουλερικά. Ἦταν ὁ Ξυπνητήρης, ἡ Πουλάδα, οἱ δυὸ ἄλλες κόττες καὶ τὰ ἑντεκα μικρά. Σιγὰ-σιγὰ ἡ Μαρίτσα τὰ βάφτισε ὅλα, καὶ τὰ ἤξερε μὲ τὰ ὀνόματά τους κι' ἔλεγε πὼς δὲν θἄφηνε ποτὲ νὰ σφάξουν οὔτε ἕνα. Καὶ θυμόταν τὸν καιρὸ ποὺ δὲν εἶχε παρὰ μόνο τὸν Ξυπνητήρι καὶ τὴν Πουλάδα, νεόφερτους, ἀμάθητους, ξένους, ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ τοὺς σπρώχνῃ λιγάκι γιὰ νὰ μπαίνουν στὸ κοττέτσι. Τί διαφορὰ τώρα! Καὶ τί εὐτυχία! Ἕνας στρατὸς ἀπὸ πουλιὰ στὴν αὐλή. Κι' ἕνα πλῆθος αὐγὰ καθεμέρα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΚΙ' Ο ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΟ τὸν καιρὸ ποὺ διάφορες ἀπορίες σας μ' ἔκαμαν νὰ σᾶς γράψω μιὰ σειρὰ ἐπιστολῶν γιὰ τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα, ἡ Διάπλασις δὲ λαβαίνει γράμμα ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ μέσα κάτι σχετικό. Μοῦ τὰ δείχνει ὅλα. Καὶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ βλέπω πὼς οἱ περισσότεροι συμφωνοῦν μαζί μας, εἴτε πέραπέρα, εἴτε ***κατ' ἀρχήν***. Ἐλάχιστοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ ξεσπαθώνουν γιὰ τὴν Καθαρεύουσα μὲ τὴ σκουριασμένη ἰδέα πὼς ἡ Δημοτικὴ εἶναι γλῶσσα «χυδαία καὶ διεφθαρμένη» Ἔτσι δείχνεται ἄλλη μιὰ φορά, πὼς ἡ πλειονοψηφία τῆς νεολαίας μας εἶναι πιὰ ἀρκετὰ φωτισμένη. Παρατηρῶ ὅμως πὼς πολλοί, κι' ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμα ποὺ συμφωνοῦν ***κατ' ἀρχήν***, ἔχουν κάτι περίεργες ἀπορίες κι' ἀντιλογίες.

Αὐτοὶ π. χ. δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν τὶς ***ὑστερβολὲς*** καὶ νομίζουν πὼς ἔχουμε τρεῖς γλῶσσες, τὴν Καθαρεύουσα, τὴ Δημοτικὴ καὶ... τὴ Μαλλιαρή· ἐνῷ δὲν ἔχουμε πραγματικὰ παρὰ δυό, τὴν Ἀρχαία καὶ τὴ Νέα, κι' ἕνα ***κρᾶμα*** αὐτῶν τῶν δυὸ εἶναι κάθε γραπτό μας ἰδίωμα, ἀκόμα καὶ τὸ ***μαλλιαρό***, ὅπως συνηθίσαμε νὰ λέμε «τὰ καταλαβίστικα» μερικῶν παλαβῶν ποὺ δὲν λογαριάζονται βέβαια. Ἄλλοι ἀπεναντίας δείχνονται εὐνοϊκοὶ πρὸς κάθε ὑπερβολὴ καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὴ Διάπλασι νὰ μὴ δημοσιεύῃ πιὰ γραμμὴ στὴν Καθαρεύουσα,—οὔτε στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες, —παρὰ νἀλλάξῃ καὶ τὸν τίτλο της καὶ νὰ τὸν κάνει «Ἡ Διάπλαση τῶν Παιδιῶν», (πρᾶγμα ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου, θἄταν τὸ λιγότερο... περιττό.) Ἄλλοι, τέλος, ἂν καὶ σύμφωνοι κι' αὐτοὶ κατ' ἀρχήν, ἔχουν ἀντιλογίες γιὰ κάποιες λεπτομέρειες καί, ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες αὐτές, προχωροῦν σὲ γενικότητες ποὺ μαρτυροῦν πὼς δὲν ἔχουν χωνέψει ἀκόμα τὴν ἰδέα. Εἶναι ἡ περίπτωση μιᾶς καλῆς φίλης μας, ποὺ ἡ ἀπορία της μὲ κάνει σήμερα νὰ σᾶς γράψω.

Ὡραία, λέει, ἡ Δημοτική. Τῆς ἀρέσει, τὴν ἀγαπᾷ. Μόνο κάποιοι τύποι τῆς φαίνονται ἀταίριαστοι καὶ παράξενοι. Π. χ. γιατὶ νὰ γράφουμε ***καθηγητές***, ***μαθητές***, ***ἐπιθεωρητές***, κι' ὄχι ***μαθηταί-μαθητάς***, ***ἐπιθεωρηταί-ἐπιθεωρητάς***, ***καθηγηταί-καθηγητάς***; Καὶ προσθέτει: Πῶς θὰ διαφέρουμε ἐπιτέλους ἐμεῖς οἱ γραμματισμένοι ἀπὸ τὸ βλάχο, τὸ χωριάτη, τὸν ἀγράμματο, ὅταν ἡ γλῶσσα μας δὲ θἄχει καμμιὰ διαφορὰ ἀπ' τὴ δική του; —Νὰ ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἔλεγα: μιὰ λεπτομέρεια καί, ἀπ' αὐτή, μιὰ γενικότητα. Ἡ φίλη μας θἄθελε, καὶ στὴ Δημοτικὴ ποὺ τῆς ἀρέσει, νὰ γράφουμε ***μαθηταὶ*** καὶ ***μαθητάς***, ὥστε νὰ διαφέρουμε ἀπὸ τὸν ἀγράμματο, γιατὶ γι' αὐτὴν ἡ γλῶσσα, ἢ καλύτερα οἱ τύποι τῆς γλώσσας, δηλαδὴ ἡ Γραμματική, κάνει τὴ διαφορά. Ἀλλ' ἂς ἐξετάσουμε πρῶτα τὴ λεπτομέρεια:

Δοιπόν, γράφουμε ***μαθητές***, ***καθηγητές***, ***ἐπιθεωρητές***, γιατὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ γνήσιοι δημοτικοὶ τύποι. Μπορούσαμε βέβαια νὰ γράφουμε καὶ ***μαθητάδες***, ***καθηγητάδες*** κτλ. ἀλλὰ τὸν πρῶτο τύπο τὸν θεωροῦμε πιὸ εὔχρηστο, σὰν πιὸ σύντομο, καὶ πιὸ κοινό, δηλαδὴ λιγότερο ἰδιωματικό. Μόνο σ' ἕνα διάλογο ἠθογραφίας ἐπιβάλλεται κάποτε κι' ὁ τύπος ***άδες*** (π. χ. «δάσκαλέ μου νὰ χαρῇς τοὺς μαθητάδες σου!») Ἔτσι καὶ ***δικαστές***, ***δανειστές***, ***ὑποκριτές***, ***κριτές***, κατὰ τὰ ***τεχνίτες***, ***χτίστες***, ***πνίχτες***. Ἂν, γιὰ νἀποφύγουμε τὸν κάπως ἀσυνείθιστο δημοτικὸ τύπο γιὰ μερικὲς λέξεις ποὺ δὲν εἶναι καθαυτὸ δημοτικὲς (π. χ. ***ἐπιθεωρητής***, ***καθηγητής***,) ἐγράφαμε ***ἐπιθεωρηταί-ἐπιθεωρητάς***, ***καθηγηταί-καθηγητάς***, τότε θἄπρεπε νὰ τὰ κάνουμε ἔτσι ὅλα: ***δικασταί-δικαστάς***, ***κριταί-κριτάς***, ***πνίχται-πνίχτας*** κτλ. Ἀλλοιώτικα, γιὰ τἀρσενικὰ αὐτὰ πρωτόκλιτα σὲ ***ης***, θἄχαμε ***δυὸ Γραμματικές***: τὰ πιὸ κοινὰ θὰ τὰ κλίναμε κατὰ τὴ νέα ***(χτίστης-χτίστες, τεχνίτης-τεχνίτες)*** καὶ τἄλλα κατὰ τὴν ἀρχαία ***(μαθηταί-μαθητάς, ἐξερευνηταί-ἐξερευνητάς, ἐφαρμοστ.ί-ἐφαρμοστάς.)*** Ἀλλὰ δυὸ Γραμματικὲς δὲν μποροῦμε νἄχουμε ὅταν γράφουμε μιὰ γλῶσσα. Κι' ἡ Δημοτικὴ δὲν γράφεται παρὰ μὲ τὴ Γραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς. Ἂν ἐκάναμε μιὰ ἐξαίρεση, θἀνοίγαμε τὴν πόρτα καὶ γι' ἄλλες πολλές. Ἂν γράφαμε ***μαθητὰς-μαθηταί***, θὰ μπορούσαμε τότε νὰ γράφουμε καὶ ***ἄνοιξις-ἀνοίξεως***, ***ἦτο*** ἀντὶ ***ἦταν***, ***ἐκοιμᾶτο*** ἀντὶ ***κοιμόταν***, ***ἐκάθηντο*** ἀντὶ ***καθόνταν*** κι' ἔτσι σιγὰ -σιγὰ κι' ὡραῖα, θὰ τὰ γυρίζαμε ὅλα στὴν Καθαρεύουσα. Θὰ φτάναμε δηλαδὴ στὸ ἴδιο σημεῖο πού, ὅπως σᾶς ἐξήγησα τὴν ἄλλη φορά, μᾶς ἀνάγκασε νὰ κάμουμε τὴ γλωσσικὴ ἐπανάσταση καὶ νὰ γυρέψουμε ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴν ἀκατάληπτη, τὴ σχολαστική, τὴ νεκρὴ ποὺ γράφαμε τότε.

Λοιπόν, συγκεφαλαιώνω: Ἡ γλῶσσα πρέπει νἄχῃ μιὰ Γραμματική. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ***ὁμοιομορφία***, εἶναι γλῶσσα ἄσχημη, μιχτή, βάρβαρη. Γι' αὐτό, γράφοντας τὴ Δημοτική, δὲν μεταχειριζόμαστε παρὰ τύπους δημοτικούς. Δέξεις ἀπ' τὴν ἀρχαία, ὅσες θέλουμε· ἀλλὰ ὅλες μὲ τὴν κλίση τὴ σημερινή. Ὅταν κάνουμε καμμιὰ ἐξαίρεση, τὴν κάνουμε ***ἀπὸ μεγάλη ἀνάγκη*** καὶ πάντα μὲ τὴν προϋπόθεση τοῦ ***προσωρινοῦ***. Π: χ: ἐνῷ γράφουμε στὸν ἑνικὸ κανονικὰ ***ἡ πόλη-τῆς πόλης***, στὸν πληθυντικὸ κλίνουμε κατὰ τὴν ἀρχαία ***πόλεις***, γιατὶ τὸ κανονικὸ ***πόλες*** (κατὰ τὸ ***ὧρες***, ***χῶρες***, κτλ.) εἶναι ἀκόμα ἀνυπόφορο. Καὶ περιμένουμε ἓν' ἀπὸ τὰ δυό: ἢ νὰ τὸ συνειθίσουμε κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τἄλλα, ἢ νὰ καθιερωθῇ, ἀντὶ ***πόλη***, νὰ λέμε τὸ δημοτικὸ ***χώρα*** ἢ ***πολιτεία***, ποὺ ὁ πληθυντικός τους, ***χῶρες***, ***πολιτεῖες***, εἶναι πιὰ συνειθισμένος. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, μερικοὶ δημοτικιστὲς γράφουν ἀκόμα ***λέξεις***, ***ἀναμνήσεις***, ***ἀνοίξεις***, κατ' ἐξαίρεση, ἐνῷ ἄλλοι δὲ διστάζουν νὰ τὰ γράφουν κι' αὐτὰ κανονικά: ***λέξες***, ***ἀνάμνησες***, ***ἄνοιξες***, ***εἴδησες*** κτλ.

Αὐτὰ γιὰ τὴ λεπτομέρεια. Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὴ γενικότητα: Ἀληθινὰ λοιπὸν ὁ γραμματισμένος διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀγράμματο, μόνο ἐπειδὴ ὁ πρῶτος θἄξερε νὰ κλίνῃ ***ἡ πόλις-τῆς πόλεως*** ἢ ***ὁ μαθητὴς-τοῦ μαθητοῦ***, οἱ ***μαθηταὶ-τῶν μαθητῶν***, ἐνῷ ὁ δεύτερος λέει ***ἡ πόλη - τῆς πόλης***, ***ὁ μαθητὴς - τοῦ μαθητῆ***, ***οἱ μαθητές***; Δὲν τὸ πιστεύω! Σήμερα, σὲ κανένα μέρος τοῦ πολιτισμένου κόσμου, οἱ γραμματικοὶ τύποι δὲν κάνουν ὅλη τὴ διαφορὰ μεταξὺ γραμματισμένων κι' ἀγραμμάτων, οὔτε κἂν ἀποτελοῦν ἕνα μέρος της. Μόνο ἴσως στὴν Κίνα ἄλλη γλῶσσα γράφουν οἱ Μανταρῖνοι κι' ἄλλοι μιλεῖ ὁ λαός. Ἐπίσης τὸν παλιὸ καιρό, στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Γαλλία, ὅταν οἱ λόγιοι γράφανε μόνο Λατινικά, ἐνῷ ὁ λαὸς μιλοῦσε τὰ Γαλλικά του ἢ τὰ Ἰταλικά του. Κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ὡς τὰ 1885 περίπου, ὅταν οἱ λόγιοι, οἱ γραμματισμένοι τῆς Καθαρεύουσας, εἶχαν κατορθώσει νὰ ἐγκαθιδρύσουν ἕνα εἶδος μανταρινισμοῦ, νἄχουν δηλαδὴ μιὰ γλῶσσα δική τους, ποὺ ὁ λαὸς νὰ μὴ τὴν καταλαβαίνῃ, νὰ τὴν παρεξηγῇ, νὰ τὴν παραμορφώνει προσπαθώντας νὰ τὴ μιλήσῃ καὶ νὰ λέῃ: ***ὁ κ. καθηγητάς, ὁ κ. ἐπιθεωρητάς, τοῦ ἦρθε ἀποπνιξία, περίπου ἀπὸ δυὸ ὧρες...*** Ἀλλ' αὐτὰ τὰ μεσαιωνικὰ πᾶνε, πέρασαν. Πουθενὰ σήμερα, σᾶς λέω, δὲν εἶναι ἀνεκτὸς ὁ μανταρινισμός. Παντοῦ, γραμματισμένοι κι' ἀγράμματοι μιλοῦν καὶ γράφουν μὲ τὴν ἴδια Γραμματική. Στὴ Γαλλία π: χ: la main-de la main κλίνει ὁ Ρενὰν κι' ὁ Ἀνατὸλ Φράνς· la patrie de la patrie λέει κι' ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ἢ ὁ χωριάτης. Πῶς διαφέρει λοιπὸν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον; Νὰ σᾶς τὸ πῶ: Ὁ γραμματισμένος ἀπὸ τὸν ἀγράμματο διαφερει ἁπλούστατα ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο, ἀπὸ τὴν ὀρθογραφία, τὴ σύνταξη, τὸ ὕφος, ἀπὸ τὶς

γνώσεις, ἀπὸ τὶς ἰδέες καὶ προπάντων ἀπὸ τὸ ***ἦθος***. Χωρὶς αὐτά, τοῦ κάκου θὰ καυχιόταν ἕνας δικός μας πὼς διαφέρει ἀπὸ τὸ βλάχο, ἐπειδὴ ξέρει νὰ κλίνῃ ***ἡ χειρ-τῆς χειρὸς*** καὶ ***ἡ πατρις-τῆς πατρίδος***, ἐνῷ ὁ βλάχος, ὁ ἀγράμματος, λέει ***τὸ χέρι-τοῦ χεριοῦ*** κι' ***ἡ πατρίδα-τῆς πατρίδος***. Βάλτε το στὸ νοῦ σας καλά. Οἱ γραμματικοὶ τύποι ποὺ μεταχειρίζονται δυὸ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι, μὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ εἶναι οἱ πιὸ διαφορετικοί. Ὁ ἕνας μπορεῖ νὰ μὴν ξέρει νὰ γράψῃ τόνομά του, νἄναι ἕνας ἀμαθής, ἕνας πρόστυχος, ἕνας βάναυσος. Κι' ὁ ἄλλος, ἂν καὶ γράφει ἐπίσης τὸ ***χέρι τοῦ χεριοῦ***, μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος σοφός, ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς κι' ὁ εὐγενικότερος, ὁ τελειότερος ἄνθρωπος τοῦ τοπου του καὶ τοῦ καιροῦ του!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καε COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'. (Συνέχεια)

— Μὰ νά, τῆς εἶπε στενοχωρημένος. Μήπως ξέρω κι' ἐγὼ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Νά, ὁ Θεὸς εἶναι... ὁ Θεός! Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ξέρει.

— Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω. Στὸ σχολεῖο τὸ μαθαίνουν κι' αὐτό;

— Στὸ σχολεῖο... Μὰ καὶ χωρὶς νὰ πάῃ κανεὶς στὸ σχολεῖο, τὸ ξέρει. Νὰ ἐγώ, πῆγα ποτέ μου στὸ σχολεῖο; κι' ὅμως τὸ ξέρω.

— Πῆτε μου λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ξέρετε. Ποιὸς εἶναι ὁ Θεός; Καὶ πῶς θὰ παιδέψῃ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα; τί θὰ τοὺς κανῇ;

— Δὲν ξέρω, παιδί μου. Μὰ ὅτι θὰ τὰ παιδέψῃ, αὐτὸ εἶναι βέβαιο· γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ παιδεύει τοὺς κακούς, γιατὶ θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι καλοὶ σὰν κι' αὐτόν. Κατάλαβες;

— Ναί, ψιθύρισε ἡ Μαρίκα σκεπτική. Ἐσᾶς ὅμως ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἀγαπᾷ, γιατὶ εἶσαστε καλός. Ἀλήθεια;

— Μπορεῖ. Ἂν εἶμαι καλός, βέβαια θὰ μᾶγαπάει.

— Καὶ ποὺ εἶναι ὁ Θεός;

— Στὸν οὐρανό, παιδί μου, στὸν ὡραῖο οὐρανό, ἐκεῖ ποὺ εἶναι καὶ τἄστρα. Αὐτὸς τὰ ἔκαμε. Αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸν ἥλιο, καὶ τὴ γῆ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰ ζῶα, καὶ τὰ δέντρα, ὅλα!

— Μὰ τὰ σύννεφα τὸν κρύβουν καὶ δὲν τὸν εἶδα ἐγὼ ποτέ;

— Ὄχι, παιδί μου. Τὸ Θεὸ δὲν τὸν βλέπει κανείς. Ὁ Θεὸς εἶναι στοὺς οὐρανοὺς κι' εἶναι πανάγαθος. Νά, αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός. Κατάλαβες τώρα;

— Τὸ κατάλαβα, ψιθύρισε ἡ Μαρίκα. Καὶ τί καλὰ ποὺ τὸ ἔμαθα!

Κι' ἐπειδὴ τὴν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, τὰ δαχτυλάκια της ποὺ ἔσφιγγαν τὸν Γεροθωμὰ χαλαρώθηκαν, καὶ τὰ χέρια της ξαπλώθηκαν πάνω στὸ σκέπασμά της. Σὲ λίγο ἔκλεισαν καὶ τὰ μάτια της κι' ἡ μικρούλα ἀποκοιμήθηκε γλυκά.

Τί νἄβλεπε τάχα στὄνειρό της; Τὸ Θεὸ χωρὶς ἄλλο, ἕνα δίκαιο, παναγαθο καὶ παντοδύναμο Θεό, θρονιασμένο στοὺς οὐρανούς, ἀνάμεσα στἄστρα...

Κι' ὁ Γεροθωμὰς ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του μὰ δὲν ἀποκοιμήθηκε εὐθὺς σὰν τὴ Μαρίκα. Ὁ κοιμένος ὁ γέρος δὲν εἶχε ὕπνο, γιατὶ ἡ ἐρώτηση τῆς ψυχοκόρης του τὸν ἔκανε νὰ σκέπτεται πολλά.

Τί πρᾶγμα εἶναι, ἀλήθεια, ὁ Θεός; Δὲ θυμοταν ποῦ καὶ πότε τὸ εἶχε μάθει αὐτός, νὰ ὅμως ποὺ χρειάστηκε νὰ τὸ ξέρῃ, γιὰ νὰ τὸ πῇ τῆς Μαρίκας. Καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα βέβαια θὰ τὸν ρωτοῦσε ἡ μικρὴ κι' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τὰ ξέρῃ, γιὰ νὰ τῆς τὰ πῇ, νὰ τῆς τὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ διαβάσῃ πολλὰ βιβλία· τὸ μαθαίνει καὶ μονάχος του. Καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί τὰ μαθαίνουν τὰ γράμματα!

Χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ ξέρῃ κανεὶς λίγα, μὰ νὰ ξέρῃ νὰ κάνῃ στὴ ζωή του τὸ καλό, παρὰ νὰ εἶναι σοφὸς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καθόλου καρδιά. Κρῖμα στὰ γράμματά σου, κυρὰ-δασκάλα! »

Κι' ἐξακολούθησε:

« — Τώρα ὅμως ἐγὼ πρέπει νὰ θυμηθῶ ὅ,τι καλὸ κι' ὅμορφο ἔχω ἀκούσει στὴ ζωή μου καὶ νὰ εἶμαι ἕτοιμος νἀπαντῶ, ὅταν ἡ Μαρίκα μου θὰ μὲ ρωτᾷ. Πρωτύτερα τὴν ἔπαθα, γιατὶ δὲν ἤμουν ἕτοιμος καὶ δὲ μπόρεσα νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ τί εἶναι ὁ Θεός. Ὤ, βέβαια ποὺ δὲν κατάλαβε κουκούτσι! Δηλαδή, ἐγὼ ξέρω τί εἶναι ὁ Θ ός, μόνο ποὺ δὲν ξέρω νὰ τὸ πῶ σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὸ καταλάβῃ ἕνα μικρὸ παιδί. Γιατὶ δὲν ξέρω γράμματα, νά! Ἔτσι τὴν παθαίνουν ὅσοι δὲν ξέρουν γράμματα. Τί κρῖμα νὰ εἶμαι ἀγράμματος!»

Μ' αὐτὴ τί σκέψη, πῆρε ὁ ὕπνος καὶ τὸ Γεροθωμά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'

Μιὰ πετριὰ γιὰ ἐκδίκηση

Πολλὲς ἡμέρες ἡ Μαρίκα ἦταν συλλογισμένη. Γιατὶ τώρα κατάλαβε κι' αἰστάνθηκε τὴν πικρὴ ἀλήθεια πὼς ὑπάρχουν καὶ κακοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμο. Ἀλήθεια, αὐτὸ τὄξερε, τὄχε δοκιμάσει ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε μὲ τοὺς σχοινοβάτες· ἀλλὰ τὸ εἶχε ξεχάσει, γιατὶ ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶχε ὁ Γεροθωμάς, μόνο καλοὺς ἀνθρώπους ἔβλεπε γύρο της. Ἔτσι ἐνόμιζε πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι καλοὶ καὶ μόνο οἱ σχοινοβάτες ἐκεῖνοι ἦταν κακοί. Τώρα τὴν εἶχε κυριεύσει μεγάλος φόβος κι' ὑποψία. Δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴν κυρὰ-Παύλαινα, γιατὶ ἔλεγε ἀκόμα κι' ἐπέμενε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴ στείλουν στὸ σχολεῖο.

«Πῆρε μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἔριξε ..»

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

45.

Συμφορὰ στὸν πεισματάρη!
Ἔχει ἐλάττωμα φριχτὸ
Μὰ κι' ἀστεῖο. Σὰν τὸν πιάνῃ
Καὶ τοῦ κάνῃς σὺ τὴ χάρη
Νὰ τοῦ λὲς τ' εἶναι σωστό,
Ἀπὸ πεῖσμα δὲν τὸ κάνει,
Κι' ἂς τὸ ξέρῃ πόσο χάνει!

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Ἀριθ. Ἐγκ. 11

(Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρων ....)

Προχωρεῖτε, ἀγορια πατερων
πολιτῶν τῆς εὐάνδρου μας Σπ[ρ-
[της!
στόνα χέρι κρατεῖτε ἀσπίδα,
μὲ τὸ ἄλλο τὸ ὄορυ σηκωστε.
τὴ ζωή σας, παιδιά, μὴ λυπᾶστε,
δὲν τὸ θέλει αὐτὸ ἡ πατρίδα.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

ΘΑΡΘΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ....

Ἀριθ. Ἐγκ. 9

Θάρθῃ μιὰ μέρα, ποὺ χιόνια θὰ σκεπάσουν τα κεφάλια μας, ποὺ ἡ ράχη μας κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ χρονου θὰ γύρῃ νικημένη. Θἐρθῃ μιὰ μέρα ποὺ θα σβύσουν ὄνειρα, ἐλπίδες, χαρές, καὶ ποὺ στὴν ξεραμένη μας ψυχὴ θὰ μείνῃ μονο ἡ Ἀνάμνηση μὲ σύντροφο τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμούς.

Ὢ! σὰν ἐρθῃ καὶ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ μέρα, σα δῶ μπροστα μου τὸ Θάνατο νὰ προχωρῇ μὲ βῆμα βαρὺ καὶ σταθερο, τοτε δὲ θὰ κλαψω σὰν τοὺς ἄλλους. μὰ θὰ τοῦ πῶ :

«Ἕνας καταδικασμένος θὰ σοῦ πῇ τὴν τελευταία του θέληση. Δὲ θα σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ποινή μου· ὄχι, πάρε με ταχια στα φτερά σου. Μόνο, πριν μποῦμε στοὺς δρόμους τῆς λήθης, φέρε με για μιὰ στιγμὴ στὸ παλιό μου σχολεῖο. Φέρε για λίγο τὴν ψυχή μου, πνοὴ εὐλαβικιά, προσκυνήτρα τῆς ζωῆς ποὺ διάβηκε, στὰ περασμένα κεῖνα, κι ὕστερα πάρ'την—χαρισμά σου!..»

Κι' ὅταν ὁ Χάρος μ' ἀκούσῃ, ὅταν μὲ φέρῃ ἀνάμεσα σὲ κεφαλάκια χαριτωμένα, σὲ μια μικρὴ αὐθουσα ποὺ ὁ ἥλιος τῆς δύσης πορφυραίνει τα τζαμια της σ' ἀποθέωση φωτὸς καὶ χρωμάτων· ὅταν δῶ τον γέρο δάσκαλο, καλὸ κι' ἀγαπητό, να μαθαινῃ μ' ἀγαθότητα στ' ἄφτερα πουλακια τὸ ἄλφα της ζωῆς,—τοτε ἡ ψυχή μου θα κλάψῃ νοσταλγικα. Θα κλάψῃ, γιατι θάντικρύσῃ τὰ θρανια ποὺ ἄλλοτε καθησα σιωπηλὸς μὲ σμιγμένα χέρια, καὶ τὸν παλιὸ μαῦρο πίνακα ποὺ μοῦ ἔδειξε λευκα τοσα καὶ τόσα ἄγνωστα πράγματα.

....Ὢ! ποιὸς ξέρει, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, πόσες ψυχὲς σημερινῶν μαθητῶν θαρθοῦν νοσταλγικὰ κι' αὐτὲς ἐδῶ νὰ γονατίσουν—σὰν τὴ δική μου!...

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

ΦΕΓΓΑΡΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΒΡΑΔΥΑΣ

Ἀριθ. Ἐγκ. 12

Κουρασμένη, θλιμμένη, δὲν ζητῶ ἀνάπαυση στὸ κρεββάτι ποὺ μὲ περιμένει στρωμένο, οὔτε λήθη στὸν ὕπνο, τὴν πιὸ φιλάνθρωπη αὐτὴ μορφὴ τῆς ζωῆς· ἄλλα προτιμῶ τη συντροφια τοῦ φεγγαριοῦ πού, μισὸ ἀκομα, ζυγώνει στὴ δύση του.

Γράφω κάτω ἀπ' τὸ ἀπαλὸ φῶς του, ποὺ μόλις μάφίνει νὰ διακρίνω τὶς γραμμές, ὄχι τὰ γράμματα, ποὺ χαράττω στὸ χαρτί μου· καὶ κάθε τόσο στέλνω ματιές εὐγνωμοσύνης στὸ μεγάλο μὰ ταπεινὸ αὐτὸ καντήλι, ποὺ τόσο συχνὰ τραβᾶ τὴν προσοχή μας καὶ μὲ τη γλυκειά του ὄψη λειαίνει κάθε τραχειὰ σκέψη καὶ μερώνει τὸν πόνο τῶν χτυπημάτων τῆς τύχης, δίνοντας ἔτσι τὴν καταφανέστερη ἔννοια τῆς Ἐλπίδας.

Ὢ, πόσα μάτια, ὑγρα καὶ θολα ἀπ' τὸν πόνο, δὲν στεγνώνουν θωρώντας το πορήγορο αὐτὸ ἄστρο, ποὺ ἤρεμα, ἀβιαστα, στωϊκά, ἐξακολουθεῖ το δρόμο του, δίνοντας ἔτσι το παράδειγμα τῆς Ὑπομονῆς!

Καὶ πόσοι, δυστυχισμένοι που ναι, δὲν μετριάζουν τὴ θλίψη τους, βλεποντας το δίσκο αὐτὸ ποὺ ἄφωνα, μὰ τόσο ξάστερα, διδάσκει τη Μετριότητα κι' ἐπομένως τὴ λογική, διωχνοντας καθε ὑπερβολή, ἤτοι κάθε παράλογο. Μὰ καὶ πόσοι πολὺ εὐτυχισμένοι, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν συνέρχονται, σκεπτόμενοι πῶς ὑπάρχει καὶ δυστυχία κι' ἀγκαλιάζουν ἔτσι τὴν ἁπλὴ μὰ σίγουρη χαρά, παραμερίζοντας τὴν ἐπικίνδυνη ὑπερμετρη εὐτυχία!

Ἐκάβη

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Ἀριθ. Ἐγκ. 19

Μιὰ μέρα, ἐνῶ πήγαινα περίπατο, ἄκουσα φωνὲς καὶ τρεξίματα· πηγαινω να ἰδῶ καὶ τὶ βλεπω; Τέσσερα παιδιὰ βασάνιζαν ἕνα μικρὸ γατάκι. Τὶ τοῦ ἔκαναν δὲν φαντάζεστε! Ἕνα τόπιανε ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ τὸ πέταγε χάμου, ἄλλο τὸ κλώτσαγε, ἄλλο τὸδερνε καὶ τ' ἄλλο τοῦ πέταγε χώματα. Τὸ δυστυχισμένο νιαούριζε γοερὰ σα νἄλεγε: «Τοσο κακοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι; δὲν μὲ λυποῦνται; ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει κακὸ σὲ κανένα.»

Ἀλλὰ τ' ἀσπλαχνα παιδιά, ὅσο φώναζε κεῖνο, τοσο το ἔδερναν· καὶ τελος ἕνα ἀπ' αὐτα πῆρε μιὰ μεγάλη πέτρα γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ. Τοτε ἡ καρδιά μου γεμισε ἀπὸ οἶκτο καὶ ἀγανάκτηση. Οἶκτο γιὰ τὸ δυστυχισμένο ζῷο καὶ ἀγανάκτηση γιὰ τα σκληρὰ καὶ κακοαναθρεμμένα παιδιά. Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, τρέχω γιὰ να το σώσω, — ἀλλὰ ἤτων πιὰ ἀργά: τὸ δυστυχισμένο γατάκι, ἀπὸ τα πολλα κτυπήματα κι' ἀπὸ τὸ φόβο, εἶχε ψυφησει.

Πλοίαρχος Νέμος

ΜΙΑ ΘΥΜΗΣΗ

Ἀριθ. Ἐγκ. 13

Περπατούσαμε ἀγκαλιασμένες, ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, μέσα σ'ἕνα λειβαδι μ' ἀγρολουλουδα στολισμένο.

Τὰ πουλάκια στὰ κλαριὰ φλυαροῦσαν σαν ἐμᾶς, συνοδεύοντας τὰ τρελλά μας γέλια.

Φοροῦσε καινούργιο ὁλοπράσινο φουστανι καὶ θἀμαι ποὺ ὅταν καθήσαμε γιὰ μια στιγμὴ μετὰ ἀπὸ ἕνα γερὸ τρεχατό, να ξαποστάσουμε λιγάκι, τῆς εἶπα :

—Για δὲς πῶς μοιαζει τὸ χρῶμα τοῦ φουστανιοῦ σου μὲ τὸ χρῶμα τῆς χλοης που καθομαστ' απάνω! Κι'ἐκείνη γύρισε, κοίταξε μὲ μια ματιὰ το λειβαδι, ὕστερα τὸ φορεμα της, και ὕστερα, σηκώνοντας τα γλυκὰ γαλανα καὶ γεμάτα καλωσύνη ματια της μὲ κοίταξε καὶ μοῦ χαμογέλασε.....

.....

Κοντεύει χρόνος ἀπὸ τότε, ἡ ἄνοιξη μὲ την πρασινολούλουδη φορεσιὰ της ἤρθε πάλι... μα μὲ βρῆκε ασυντρόφευτη νὰ περπατῶ μὲ σκυμμενο κεφαλι πατῶντας την πρασινη χλοη ποῦ τόσο σκληρη θυμηση μοὔφερνε.

Για μιὰ στιγμη θυμηθηκα την περσινὴ μας κυρέενα καὶ σηκώνοντας τα δακρυσμένα μου ματια στὸ γαλαξιο ανοιξιατικο οὐρανὸ την γυρεψα μεσ στα ἀγγελουδια του.

Ἔρση

ΤΡΕΙΣ ΕΥΧΕΣ

Ἀριθ. Ἐγκ. 10

Ἕνας παπάς, ἕνας χότζας κι' ἕνας Ραββίνος, ταξιδευοντας μαζί, ἀποφασισαν νὰ δωσουν ὁ καθενας ἀπο μια εὐχὴ για την ἐπικράτηση τῆς θρησκειας του.

Ὁ χοτζας πρῶτος εἶπε : «Ὅσα ἀρνια σφαζουν οἱ πιστοὶ τοῦ Ἀλλαχ το μπαϊραμι, τοσοι χριστιανοὶ να σφαξωνται».

Ὁ παπάς, πιὸ ἔξυπνος ἀπ' τὸ χότζα, εἶπε: «Ὅσα αὐγα σπάζουν οἱ χριστιανοὶ το Πασχα, τοσοι Τουρκοι να σφάζωνται». (*)

Κι' ὁ ραββίνος, σαν Ἑβραῖος ποὺ ἦταν, εἶπε: «Ὁ Θεος ν' ἀκούσῃ καὶ τῶν δυό σας τὶς εὐχές». (Λαϊκο) *Ἑλληνικὴ Δημοκρατία*

(*) Γνωστὸ ὅτι κάθε οἰκογένεια Μωαμεθανῶν σφάζει ἕνα ἀρνὶ το μπαϊραμι, ἐνῶ κάθε χριστιανικὴ οἰκογένεια σπάζει πολὲς δεκαδες αὐγά.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῆς Καλλιγραφίας.

— Κυριε! ὁ Γεωργος αντιγραφει ἀπὸ τὴν Καλλιγραφία μου!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

***

Ταδελφάκια λυνουν μιὰ Ἀκροστιχίδα ἐξ ἀντιθετων.

— Το αντιθετο τῆς «ἀφροσύνης», Μαργαρίτα;

— Σύφρουσυνη βεβαια!

Σμύρνη

***

Ἡ μικρὴ Μαρια ἔχασε το ψαλιδακι της κι' ἡ μαμμα της τὴ ρωτᾷ ἂν το βρῆκε.

—Ὄχι, μαμμακα, ἀπαντᾷ ἡ Μαρίκα, ἀλλα... κοντεύω να το βρῶ. *Γλυκὸ Χαμόγελο*

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 6 Ἀπριλίου 1925

ΒΛΕΠΕΤΕ; Τὸ φύλλο αὐτὸ εἶναι τοῦ Σαββάτου, 4 Ἀπριλίου, καὶ τὴ Ἀλληλογραφία του τὴ γράφω σήμερα, 6 Ἀπριλίου! Ἐνῶ ἔτσι λαθη σήμερα ἔπρεπε νὰ γράφω τὴν Ἀλληλογραφία τοῦ 19ου φύλλου, γράφω τοῦ 18ου. Αὐτὰ μᾶς ἔκαμε ἡ κυρία Ἀπεργία!.. Ἀλλὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ τὄχετε ὑπ' ὄψη σας καὶ νὰ μὴν ἀνυπομονήσετε δὲν μοῦ εἶναι δυνατό, σ' ἕνα μόνο φύλλο, νἀπαντήσω σὲ γράμματα ἑβδομάδων. Θἀπαντήσω λοιπὸν μόνο στὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα τὴν πρ περασμένη. Κι' ἔτσι θὰ κάνω ὅ που νἄρθουμε πάλι στὴν ἡμέρα μας —γρήγορα ἐλπίζω.

Πέρσυ, νομίζω, ὁ κ. Φαΐδων σᾶ ἔγραφε γιὰ τον Ἰταλὸ καρδινάλ Ματζοφάντη ποὺ ἤ αν ὁ γλωσσ μαθέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμο Ἐπίσης γιὰ τὸν Ἀντώνη Φραδ λη, τὸ νεώτερο αὐτὸ Ματζοφαντ καὶ γιὰ μερικοὺς ἄλλους. Ἡ *Λ φέλη* σήμερα μὲ πληροφορεῖ ὅτι στ χορεία αὐτὴ τῶν μεγάλων γλωσσ μαθῶν ἀνήκει κι' ἕνας ἄλλος: ὁ σχατος ἀποθανὼν ἀμερικανὸς καθ γητὴς Carl Arnell ποὺ ἤξερε γλῶσσες—γιὰ φανταθῆτε!—κι' ἐ δώδεκα χρονιαἔκαμε γραμματεὺς τ Ἀμερικανικῆς πρεσβείας στὸ Τόκ Φαρσὶ λοιπὸν καὶ τι Ἰαπωνικά!

Πειρακτήριο, δὲν ξέρω κι' ἐ πὼς ἡ ὡραία αὐτὴ φθινοπωριάτ ἐπιστολή σου βρέθηκε στὰ χέρια μ τὴν ἄνοιξη. Ἂν καὶ τόσο ἀργ λάβε τὴν ἀπάντησή μου ποὺ εὐχ μαι νὰ σὲ βρεῖ στὴν ἴδια φυχ γαλήνη ποὺ μοὺ περιγράφεις. Ν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἀναφέρεις, ὑπάρχου εἶναι καλὰ καὶ πάντα μὲ ἀγάπη θυμοῦνται.

Ἡ *Φαληρικὴ Ἀΰρα* μοῦ γρ φει: «Ὁ Βοτανικὸς Κῆπος τ *Μεγάλης Ἑλλάδος* μοῦ ἄρασε πά πολυ. Κι' ἄλλοτε διάβασα στὴ λίβα παρόμοια κομμάτια, ἀλλ' αὐ ἦταν τώραιότερο. Καθὼς το διαβ ζα, θυμηθηκα κάτι ποὺ εἶχες μ μιὰ φορὰ γιὰ τακαλαίσθητα φευ νυμα. Τι καλα, ἀληθεια ἂν εἶχ ὅλα τὴ χαρη καὶ τὴ δροσιὰ αὐτ ποὺ τόσο τεχνικὰ κι' ὄμορφα ἦ σκορπισμένα στὸ Βοτανικο Κῆπ Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* εἶχε διαλε βάβεια τὰ καλυτερα γιὰ νὰ τ στολίσῃ· ἀλλὰ μήπως κι' ἡ Δ πλασις δὲν εἶν' ἕνας κῆπος δ δροσος ποὺ τὸν στολίζουν τὰ φ δώνυμα τῶν ζωντανῶν λουλουδ του;... Κι' ὅμως πόσα φευδώνυ ἄχαρα, ἀκαλαίσθητα καὶ, τὸ χ ρότερο, ξένα δὲν φιγουράρουν ἐκ Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ὅλα παρμέ ἀπ' τὴν ὡραία Φύση, τὴ γαλα θάλασσα, τους καταπράσινους κ πους; Μόνο μιὰ Ἀνοιξη ἐλλην μπορεῖ νὰ δώσῃ χίλια φευδώνυ π ὺ θἄταν τόσο ὡραιότερα ἀπὸ ξένα ποὺ δ.λέγουν μερικοί». Π σωστά! Σήμερα ἴσως «τἀκαλαίσ τα» φευδώνυμα στὸν κῆπο μας ε λιγότερα ἀπὸ ἄλλοτε· παντα δ εἶναι ἀρκετὰ καὶ καλὸ θἄταν γέ παν κι' αὐτά, γιὰ νἄχωμε μόνο λληνικά, ποιητικὰ κι' ὡραία.

Μὴν ἀπελπίζεσαι, καλή μου *Ἐλευθερία*. Στὴν ἡλικία σου οἱ ἀρρώστιες πεονοῦν. Ἂν ἤσουν καμιὰ ἑλικιωμένη, καμμιὰ γριά, μάλιστα. Μὰ ἕνα κορίτσι σὰν καὶ σένα, ποὺ ἔχει μπροστὰ του τόσα χρόνια, δὲν πρέπει νἀνυπομονῇ ἐπειδὴ χρειάζεται μιὰ μακρινὴ κάπως θεραπεία· ὅτε νὰ λέῃ «θὰ ὁποφέρω ἀκόμα πολλά». Ὄχι, πρέπει νὰ ἐλπίζῃ πὼς σὲ λίνο τὰ βίσανα θὰ τελειώσουν. Περαστικὰ λοιπὸν καὶ ὑπομονή.

Νὰ κι' ὁ κάποτε *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, ὁ ἀλησμόνητος φίλος μου Χαρίλαος Γ. Σακελλαριάδης, ποὺ μοῦ γράφει μετὰ δέκα χρόνια, ἔντας τώρα καὶ καθηγητής, γιὰ νὰ μοῦ ἐγγράψῃ ἕνα ἀγαπημένο μαθητή του. Καὶ προσθέτει: «Ἀπὸ τώρα καταλαβαίνω μὲ τι λαχτάρα θὰ σἀγαπήσῃ κι' αὐτές. ὅπως κι' ἐγὼ στἀλησμόνητα παιδικά μου χρόνια, ὅπως ἀκριβῶς ὁ μεγαλύτερός μου ἀδελφὸς *Γρηγόριος ὁ Ε'*, κ' ὁ μικρότερός μου Θόδωσος—*Θερμόγυιομα Ἐλπίδος*,—ποὺ, ἀλίμονο, ἔμεινε γιὰ πάντα στὰ αἰμαγμένα ἐδάφη τῆς Μικρασίας...» Τὶ γλυκειὰς καὶ θλιβερὲς ἀναμνήσεις! Μιὰ ὁλάκερη ζωή,—κι' ἡ ἄλλη ὁλάκερη!..

Ὡραίας ἐπιστολὲς τὴν περασμένην ἑβδομάδα ποὺ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Νεφελώδης Ψυχή*, *Ἀκατάβλητος Λέων*, *Μαγεμένη Φλογέρα*, *Τάνια*, *Κισσός*, *τῆς Μοίρας τ' Ἀποσπίδι*, *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, *Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ*, *Φλογέρα τοῦ Παρνασσοῦ*, *Μίμης Ροδάνος*, *Ἐλπὶς τῆς Ἀνατολῆς*, *Μοῦσα*, *Ἠρωϊκὴ Θέσσα*, *Ἰνδιάνα*, *Ἔρση*, *Ἰγνεπουρμ*, *Φαίδρα* καὶ Σια. *Ἀνθούλα* καὶ *Ἐλπὶς τῆς Πατούλος*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες τον καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ἀγαπητοί μου φίλοι Ἀνδρέας Μαχαίρας, *Διάνα*, *Φωκίων Βουνάτσε*, *Βίων Θ.* *Ἀποστολίδη*, *Χάρμα*, *Πέταλον Κρίνου* καὶ *Ζηδι Ἑλλάς*, σᾶ εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ γιὰ τὰ ξεσπαθώματά σας καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας τὰ συνοδεύουν. Καὶ σᾶς τοὺς φίλους ποὺ ἐνεργεῖτε ὁλοένα, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ ξεπαθώμα σας εἶναι τὸ μόνο μου στήριγμα!

«LA MAUVAISE VOIE»

Σεῖς πρῶτοι-πρῶτοι, οἱ «ἀγαπητοί» του, θἄλησε ὁ κ. Φαΐδων νὰ δώσετε τὴν καλὴ εἴδηση: Τὰ γνωστό του διήγημα «Ὁ Κακὸς Δρόμος», ἐν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερά του, ἔγινε αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἐκδότη κ. R. Chiberre, μεταφρασμένο γαλλικὰ ἀπὸ τὸν Γάλλο ἑλληνιστὴ κ. Eugène Clément. Ἐκτενῆ κι' ὡραῖο πρόλογο τοῦ ἀποστόλου σας καθηγητὴ κ. Louis Roussel. Εἶν' ἕνα κομψότατο βιβλιαράκι, μὲ τὸ γαλάζιο μαϊανδρο τὸν ἀοχαῖο, γιὰ νἄχῃ μόνο ἕνα τυπάκι, ὅπως ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδόσεις ἑλληνικῶν ἔργων ἀπὸ τὸν κ. Chiberre (Ποιήματα Παλαμᾶ, Διηγήματα Βλαστοῦ κτλ.) Καὶ τιμᾶται δρ. 12 (καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικὰ δρ. 13.50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 15,50 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό.)

Ἔχω ἀντίτυπο στὸ Γραφεῖο μου κι' ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ μοῦ παραγγείλῃ. Ὅσοι διαβάζουν ναλλικὰ νι' ἔχουν διαβάσει ἑλληνικὰ τὸν «Κακὸ Δρόμο», θὰ ὠφεληθοῦν πολὺ στὴ γλῶσσα νὰ τὸν διαβάσουν τώρα καὶ γαλλικά. Γιατὶ ἡ μετάφραση τοῦ κ. Clément εἶναι πιστὴ κι' ὡραία. Ἔπειτα τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι μιὰ τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Λογοτεχνία καὶ γιὰ τὸν κ. Ξενόπουλο ποὺ ἄρχισαν νὰ τὸν μεταφράζουν ἔξω, — γιατὶ κι' ἄλλα του βιβλία ἑτοιμάζονται νὰ βγοῦν γαλλικά, ἰταλικά, κτλ. — Καὶ θἄταν μιὰ ὡραία ἀνάμνηση νἄχῃ κανεὶς στὴ βλιοθήκη του αὐτὸ τὸ πρῶτο γαλλικό.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἕνα παιγνίδι» τῆς *Ἀθηναΐδος*. Πάρα πολὺ ἐκτενές (θὰ ἔπιανε δυόμισυ στῆλες) κι' ἡ μετάφραση θἤθελε πολὺ διόρθωμα γιὰ νὰ συμμορφωθῇ γλωσσικῶς. — «Τὸ εἰκοσι δουκάτα» τοῦ *Δευκορείτη*. Γνωστό, ἀλλὰ καὶ κακομεταφρασμένο. — «Τὸ μοιραῖον» τῆς *Ν δίας*. Καλὴ ἡ περιγραφὴ τῆς ἀρχῆς. Στὸ μέσο ὅμως ἡ ἔκθεση ἔγινε κάτι τὸ ἀπότομο. Καὶ στὸ τέλος μόνο ξαναγίνεται νοηλό. — «Πικρὰ! Ἀγνωμύνησις» τῆς *Πικρῆς Σκλαβιᾶς*. Πρῶτα-πρῶτα δὲν πιστεύω νὰ λέγεται «Κουδουνᾶς» ὁ Ἀη-Γιάννης ἐκεῖνος ἐπειδὴ ἔγει μοναστήρι γιὰ τρελλούς. Τὶ σχέση; ἐπειδὴ λέμε ὅτι ὁ τρελλὸς δὲν θέλει κουδούνια; Ἔπειτα, τὸ πάσσιμο τῆς Σμύρνης, ποὺ ἦταν τότε ἕνα χαρούσσυνο ἐθνικὸ γεγονός, δὲν ἔπρεπε νὰ συ δεθῇ μὲ τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ τοῦ τρόμου, τῆς θλίψης, τοῦ κόκκινου φεγγαριοῦ, τῶν σταυροκοπημάτων. Αὐτὰ θἄ ταίριαζαν στὸ χάσιμο, στὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης. — «Πῶς ἄοχισε καὶ πῶς τελείωσε ἡ φιλία μας» τῆς Ἰδιας. Καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ ἐπίσης καλογραμμένο, ἀλλὰ κι' ἐπίσης ἀσύμπαστο. Ἤθελα, στὸ τέλος, νὰ ἐξηγῆται καλύτερα πῶς καὶ γιατὶ θὐμωσαν οἱ δυὸ φίλες. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ξανανρεχτῇ.—«Ἕνας Ἕλληνας λῃστέρχος» τοῦ *Ἀφράτου Γουρουνόσπουλου*. Καὶ τὸ καίμενο τοῦ About ἔξοχο κι' ἡ μετάφραση πολὺ καλή. Ἀλλὰ πάει νὰ γράφουμε τώρα γιὰ λῃστέρχους καὶ γιὰ βασιλεῖς τῶν βουνῶν; Θὰ μᾶς κατηγοροῦσαν...— «Ὁ Μεγάλος Νικητὴς» τοῦ *Ἡλιοτροπίου*. Ποίημα τόσο μεγάλο δὲν ξανάβαλα ποτέ! Κι' ὅμως ἡ μετάφραση δὲν εἶναι ἄσχημη. Μόνο δῶ κι' ἐκεῖ θἤθελε λίγα διορθώματα.—«Τὸ Γεράκι» καὶ ἡ «Σελινόφωτη Βραδυὰ» τοῦ *Ἀνθους τῆς Ἀνδρου*. Τὰ θέματα, εἰ ἰδιες, καλά. Ἔτσχνο ὅμως τὸ γράψιμο καὶ προπάντων οἱ στίχοι. — «Ἀπ' τὸ σαλόνι μας» τῆς *Φωτιᾶς*. Πολὺ ὡραῖο καὶ θὰ τὸ ἀνέκρινα. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ «Γράμμα στ' Ἀγρολούλουδο» τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*, θὰ φαινόταν μιὰ μίμηση περιττή. Κι' ἡ ἴδια ἡ *Φωτιά*, στοχάζομαι, ἂν τόβλεπε πῶτα ἀκεῖνο, θὰ μοῦ ἔστελνε κάτι ἄλλο. — «Τὰ κοινούργια τακπούτσια» τῆς *Ἑλλάδας*. Ἔτσχνοι οἱ στίχοι καὶ ἔξοχοι λιγάκι, σχετικῶς μὲ τὸ θέμα, ποὺ ἀναιτοῦσε περισσότερη γάνοη. —«Χαρὰ» τοῦ *Ταμερλάνου*. Θἄδινε κακὸ παράδειγμα· πρῶτα τὰ μαθήματα!

Ἐγκρίνονται:—38. «Τὸ κοριτσάκι τοῦ Τυφλοῦ» τοῦ *Μίμη Μπιζάνη*. — 39. «Τὰ μπομπόνια τῆς ἀδελφούλας» τῆς *Μάγισσας*.— 40 καὶ 41. «Στὸ Μῶλο» καὶ «Κυνήγι» τοῦ *Ἄγη*. — 42. «Ποιὸς ἔσωσε τὴ μητέρα» τῆς *Μικρῆς Βασίλισσας*.—43. «Σγολινὸ ἀνέκδοτο» τῆς *Λίλι*. — 44 καὶ 45. «Βρόδυ» καὶ «Ἤρθε ἡ ἄνοιξη» τῆς *Δέλιας*. —46. «Ποιὸς κάνει τὰ καρύδια» τοῦ *Γαλαξία*. — 47. «Ἡ Θύελλα» τοῦ *Ἀφρισμένου Κύματος*.— 48. «Τὰ περασμένα» τῆς *Βιολέττας*.— 49. «Ἕνῶ ὁ ἥλιος ἔδυε» τοῦ *Μικροῦ Καλλιτέχνη*. — 50. «Ἕνας καλὸς μαθητὴς» τῆς *Μελαχροινῆς Νησιωτοπούλας*.

Δήλωσις. — Ἔχω ἀκόμη νὰ διαβάσω ἕνα... ὁλάκερο βουνό. Καὶ μόνο τὰ πενήντα αὐτὰ κομμάτια ποὺ ἐνέκρινα ὡς τώρα, γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν, θὰ περάσῃ ἡ Β' Τριμηνία καὶ θἀοχίσῃ ἡ Γ'. Βλέτε καὶ ὅσα ἄλλα θὰ ἐγκρίνω ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχω λάβει... Εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ φτάσουν καὶ γιὰ ὅλη τὴν Γ' Τριμηνία. Εἶναι λοιπὸν ὑποχρεωμένη νὰ δηλώσω ὅτι ἀπὸ σήμερα *παύω νὰ δέχωμαι κομμάτια*, ἕως νὰ ξεκαθαρισθῇ ὁ σωρός. Κι' ἄμα ἰδῶ πόσα ἀκόμη θὰ ἐγκριθοῦν, θὰ σᾶς πῶ πότε πάλι θἀοχίσω νὰ δέχωμαι. — Ἐξαιρετικὰ θὰ δεχθῶ ἀκόμη μόνο τὰ κομμάτια ἐκεῖνα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶπα στὴν κρίση ὅτι μποροῦν νὰ τροποποιηθοῦν καὶ νὰ ξανασταλοῦν.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΚΒ' Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ ΚΑ' Δελτίο (ἴδε φυλ. 17ο).....	Δρ.8.411.95
Θἄλασα Π. Μαυρουδῆ.. »	25.—
Τιτὴ Ἐμμ. Πετροκοκκίνου »	50.—
Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην τοῦ ἀλησμονήτου φίλου τῆς Διαπλάσεως Νίκου Ιω. Κίτσιου..... »	200.—
«Δικέφαλος Χρυσαετός». »	15.—
Μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου δρ.	8 701.95

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Κυανοχαίτης Ποσειδῶν*, ἀ. *(βρέστε μας)*. *Ἀπάχησα*, κ. *(Πλάφ!)* *Αὖρα τοῦ Βοσπόρου*, κ. *(!;!;)* *Αἰθηλιώτης*, ἀ. *(Ἀθανάσιος)*. *Ἀφροστεφανωμένη Βαομούλα*, κ. *(ΔΔ)*. *Ἡλιοκαμένο Σαμιωτάκι*, ἀ. *(ΓΚ)*. *Μαστολούλουδο*, κ. *(Χ—3=5)*. *Ροδόλευκη*, κ. *(ΜΓ)*. *Νόρμα Τάλμαιτζ*, κ. *(...)*. *Εὔα*, κ. *(ΣΚ)*. *Ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. *(ΠΣ)*. *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, κ. *(:;:)*. *Μικρὸ Θηνιατάκι*, ἀ. *(ΣΔ)*. *Δοξασμένη Κυανόλευκος*, κ. *(ΕΕ)*. *Καρδιὰ Σουλιώτικη*, κ. *(ΔΕ)*. *Ἡρωὶς τοῦ Ζολόγγου*, κ *(ΕΜ)*. *Μαγευτικὸς Κόλπος*, ἀ *(ΣΒ)* *Ραφαήλ*, ἀ. *(ΜΜ)*.

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: *Μέγας Ναπολέων*, ἀ. *Ἐλπὶς τῆς Πατρίδος*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *16)* *Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς μὲ Ἰδανισμόν, Ξανθομαλλοῦσαν τῶν Σφακιῶν, Ἡλιογέννητην, Γαζίαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς αἰλους της: *Ἐξερευνητὴν τοῦ Μεξικοῦ* (τὸ διήγημά σου μὲ κανένα διόρθωμα δὲν θὰ γινότανο δημοσιεύσιμο· νὰ μὴν ξαναγράψῃ ἄλλο, ἂν δὲν μᾶθῃς τοὐλάχιστο ὀρθογραφία· πρὸς τὸ παρὸν μόνο νὰ διαβάζῃς·) *Γλυκειὰν Πατρίδα* (πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, τὸ γραμμένο σὲ 28 γλῶσσες! μὰ κι' ὁ κ. Φαΐδων σᾶς εἰλησε κάποτα γιὰ ἕνα ὅμοιο·) *Γεώργιον καὶ Κυριάκον* Δ. (ὁ κ. Φ. ἔλαβε τὸ γράμμα σας καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ σὲ πρώτη εὐκαιρία·) *Σμύρνην* (ἡ ἀντικατάσταση ἔγεινε· γιὰ τἄλλο προσανῶ·) *Δ. Μωρ.* (εὐχαριστῶ γι

στὰ καὶ πιὸ καθαρά· ὡς τόσο τὰ διάβασα κι' εἶδα ὅτι δὲν ξέρεις ἀκόμα νά γράφῃς· γράφε πολὺ γιὰ νὰ συνειθίσῃς· ἀλλὰ μόνο ἐπιστολές·) ***Πάνον Χειμαρριώτην*** (στὸ ἐρχόμενο·) ***Ζῆθι Ἑλλὰς*** (ὅλοι οἱ δόκιμοι δημοτικιστὲς μὲ τὸ ἴδιο σύστημα γράφουν,—τὸ σύστημα ποὺ ἐξήγησε προχτὲς ὁ κ. Φαίδων· οἱ διαφορὲς εἶναι ἀσήμαντες,λεπτομερειακὲς καὶ πρὸ πάντων ὀρθογραφικές· μόνο μὲ τὸν καιρὸ θὰ λείψουν κι' αὐτές· μὴν ἀνησυχῆς !*(Ροδομάγουλην* (Ἐξετέλεσα κι' εὐχαριστῶ πολύ !) ***Φάρον τῶν Πατρῶν*** (τὶς λαβαίνω τακτικά· τοῦ Ρ. ζήτησέ του ἀλληλογραφία κι' ἂν θέλῃ . . .) ***Περπρωμένον*** (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· μ' αὐτὰ ποὺ λὲς γίνεται, ἀφοῦ στὴ Μικρὴ Τάξη ἀπαιτοῦνται μόνο τὰ $^{6}/_{10}$ γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο· οἱ μικροὶ δηλαδὴ μποροῦν ἔτσι νὰ λύνουν μόνο τὶς πιὸ εὔκολες ἀσκήσεις·) ***Παῦλον Παππᾶν*** (περὶ ἀσκήσεων νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγό·) ***Μέγαν Ναπολέοντα*** (βεβαίως αὐτὴ εἶναι τελειοτέρα· ὥστε ἀφοῦ δὲν σὲ μέλει γιὰ τὴν τιμή, νὰ τὴν προτιμήσῃς·) ***Μαῦρον Καβαλλάρην*** (τὸ ἔλαβα·) ***Πολιτάκι, Τρελοκόριτσο, Γόην-Πλάνον*** κτλ. κτλ.

Ἀεράκι τῆς Γκιώνας, Παντογνώστην,Ἰωνικὸν Δάκρυ, Ἀφροδίτην, Ἀϊβαλιώτην, Φουστανέλλαν τοῦ 21, Κρινάκι, Ἀποβροχάρην (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλσβα μετὰ τὴν *28 Μαρτίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 220οῦ Διαγωνισμοῦ **Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Ἰουνίου.**

266 Λεξίγριφος

— Δὲ μοῦ λές, καλὸ παιδάκι,
Τὸ μικρό σου ὀνοματάκι;
— Ἕνα ἐπίθετο τὸ κάνει
Ποὺ τὸ δίνουν τοῦ Χριστοῦ,
Ἐνωμένο μὲ νησάκι
Τοῦ Αἰγαίου τοῦ ξακουστοῦ.

Τόξον τοῦ Φοίβου

267 Στοιχειόγριφος καὶ Μεταγραμματισμός

Μυροβόλος νῆσος εἶμαι,
Στὴν Ἀσία κοντὰ κεῖμαι.
Ἂν τὴν κεφαλή μου σβύσῃς,
Ἄλλη νῆσο θἀπαντήσῃς,
Ποὺ ἂν ἀλλάξῃ τὴν οὐρά,
Γίνεται ἄνθος μιὰ χαρά.

Καμέλια

268. Τονόγριφος

Κάτι πιὸ λίγο, πιὸ μικρό,
Σημαίνω παροξύτονο,
Καὶ κάποια πόλη ἑλληνική,
Ἂν γίνω ἁπλῶς ὀξύτονο.

Μαργαρίτα

269. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου εἶν' ὄνομα
Προδότου μισητό·
Τὸ οὐδέτερό μου ὄμορφο
Θεσσαλικὸ βουνό.

Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν

270. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* = Ἐπιφώνημα
— = Ἔντομον
——* = Ἅγιος.
——* = Μέγας Ἰταλ. Μουσικός.
* = Ἀντωνυμία.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σμύρνη

271. Φωνηεντόλιπον

λγς-ππρ-τρβ-κκ-τς-κφλς-τ

Ἀσπρη Καμέλια

272. Ἐπιγραφὴ

Ο Α Σ Σ Θ
Ε Ε Μ Τ Ο
Σ Ο Ο Ν Ε
Π Κ Ν Ο Λ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Γλυκὸ Χαμόγελο

273-277. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πόρος, δέμα, ἀγρός, Πύλος, χήρα.

Δουκᾶς Γ. Νικηφοριάδης

278. Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνωνύμων

Νὰ εὑρεθοῦν συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά των νὰ σχηματίζουν μυθικὸν Γίγαντα:

καλός, θόρυβος, δάς, νόσος, κόσμιος.

Ἐλεύθερο Πουλί

279 Γρῖφος

τι
τι τι σπα
π' σπα
τι τι σπα
τι

Σμύρνης Καϊμὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

280. Metagramme

On me voit sur la mer
Pendant la tempête ;
Je deviens un bijou
En changeant ma tête.

Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος

281-285 Lettre Magique

Remplacez une lettre à chaqun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez, sans anagramme, cinq autres mots :

barque, sur, mère, ferme, fille.

Πυροβολιτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 3.

33. Οἰδίπους (ἤδη, ποῦς.) — 34. Βρώμη Ρώμη. — 35. Μόνη-Μονή. 36. Τὸ ψιλλίδι.

37. ΣΙΦΝΟΣ ΣΠΑΡΤΗ
Ο Ο Α Ρ
ΛΩΦΠΑΣ ΙΝΩΜΜΑ
ΙΡ ΚΑ
ΕΟ ΙΥ
ΝΣΑΜΨΩΝ ΣΚΟΠΑΣ

38 - 42. Διὰ τοῦ Θ : *λάθος, βάθος, πάθος, εὐθύς, θέρος.* — *43.* Πόσος, Υἱός, Λοξός, Οἶον, Σκηπὸς = ΠΥΛΟΣ. — 44. ΝΕΛΟΣ (φόΝος, ἘλΒΕτία, κριός, ΓέΛων, ΣυλλαΒΟγριφος. φιλόΣοφος.) — 45. Εἰς τὴν χώραν τῶν τυφλῶν βασιλεύει ὁ μονόφθαλμος. — 46. *Ἄριστον μὲν ὕδωρ.* (ἀρ εἰς τόν, μὲ νί δ' ορ) — 47. Turquoise (Turc, Oise.)—48-52. Par V. vigne, avide, caverne, brave, larve.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται να δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐπτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ' —456)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, περίεργο πῶς καταφέρνεις καὶ βρίσκεσαι παντοῦ. Ἀλήθεια χαριτωμένο τὸ σύμπλεγμά σας μὲ τὸν ΙΔΑΝΙΣΜΟ στὸ Ζάππειο.

ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ' —457)

Νεφέλη. Μάγισσα. Κυκλαμιά, Λέλια, Γαζία, Ἀγοολούλουδο, Χλόη, Ἴρμα, Ἄλκη Φλώρια, Φιλόσοφη. Ζόζια, θέλετε νὰ γνωριστοῦμε μὲ μιὰ κάρτα;

ΤΑΝΙΑ. ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΓ

(«Ἐλεύθερον Λόγον». Μυτιλήνην).

(ΚΕ'—458)

Ἰγκεμπουργ, ὁ κύριος Περικλέτος σ'ἐπισκέπτεται τακτικά ; — Μὲ φιλία :

ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—459)

Στὸ Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἰδανισμό, Πόνου Δάκρυ, Θρῆνο Μάννας, Ροῦμπενς, χαρίζω τὴν ψῆφο μου —ΔΙΑΝΑ

(ΚΕ' — 460)

Ὀλόθερμα ψηφίζω τὰ ψευδώνυμα Ἰδανισμό, Τοιαντοφυλλένια, Ἠλιονέννητη. Ὁ διανωνισμὸς τῶν ἀγράφων καρτῶν τελειώνει τέλη Ἀπριλίου· στείλατε ὅλοι. *Ἀγοσάλευτο Κῦμα*

(ΚΕ' — 461)

Μὲ ὅλον τὸ ἐπιτελεῖον μου εἰσέρχομαι στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως.

Κοντοδεκαέας

(ΚΕ' — 462)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ (ΚΕ'—328)

Ἑρμῆ. στέλλομεν. *Ἰδανισμέ, συνήλθατε ; Δοξασμένο Εἶκ σιένα, θύμωσες ; ; ἀπειλὲς ἀλλοῦ.*

ΑΠΡΟΟΠΤΑ. *Ἀνεμοστρόβιλος :* Διλμπεράκης, *Βόρειον Σέλας :* Στρουβιπος, *Ροῦμπενς :* Βενιζόπουλος, *Μαγνησσιώτισσα :* Χατζηβασιλείου (Ἀκολουθεῖ)

(ΚΕ' —463)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΚΡΙΝΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ

(ΚΕ'—464)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν νοημάτων σπανιωτάτων. Βραβεῖα ἐκλεκτότατα προθεσμία δίμηνος. Δ)σις : (ΚΕ'—61),

(ΚΕ'—464α)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γραμματοσημολογικὸν Περιοδικὸν Μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ. Δ)σις: ὁδὸς Ὑψηλάντου 149 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—465)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ μονόδραχμος, προθεσμία τρίμηνος, βραβεῖα τρία. Δ)σις: Οἰκονομίδην, Πέτρα Μυτιλήνης.

(ΚΕ'—466)

Ὁ *Μαγευτικὸς Κόλπος* χαιρετᾷ τὸν Ἀπλασόκοσ ο. *Τόγα Βρέμε*, τί ἔγεινες δὲν φαίνεσαι στὸν κύκλο μας

(ΚΕ' — 467)

Παιδιά, στὴ μεγαλειά μου χαρίστε μου ἕνα σας Μ. Μ. καὶ μιὰ κάρτα. Δ)σις: Μέλπω Μυρογιάννη *(Λιὰ Διάναν)*, Ἐμπορικὴν Τράπεζαν Μυτιλήνην.

ΔΙΑΝΑ

(ΚΕ' —468)

ΝΙΚ ΒΙΝΤΕΡ, Ἀστυνομικὸς εἶσαι ἢ βάσανο ; Εὐρωπαῖος ἢ Μογγόλος ; Κακόμοιρε, χάθηκες· τὰ μυθιστορήματα σὲ ἀποχαυνώνουν. Εἶσαι ὁ Ἀθανασιάδης Νῖκος.

ΙΝΔΑΜΑ

(ΚΕ'—469)

Ἰδανισμέ, Νεφέλη, Σμύρνη, Ζίνα, Ἀλκηστις, Ροῦμπενς, Γλυκὸ Χαμόνελο, Σεμίραμις, Μέγισσα, ἕνα Σας τετραδιάκι πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε.

Ν'ΟΒΗ. p. r. Μυτιλήνη

(ΚΕ' 470)

ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
«Μικροκοσμε», στοιχηματίζεις ἕνα εἰκοσιπεντάρικι ; ΕΡΜΗ. ΚΕΡΑΥΝΕ, μὲ μπεμπέδες δὲν πιανόμαστε.
Ὁ Ἀνιχνευτὼν: ΑΡΤΕΜΙΑΝ

(ΚΕ'—471)

ΟΘΕΝ, μὲ χαιρετᾶς χωρὶς νὰ γνωριζόμαστε. Μήπως εἶσαι ὁ Ρ.....; Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι ὅμως σὲ ἀντιχαιρετῶ. Πρώην *Θρακικὸν Ἰδεῶδες*

(ΚΕ'—472)

Διαγωνισμὸς (ΚΕ'—290) λήγει Μάϊον· βραβεῖα τριπλασιάζονται. Στείλατε ὅλοι. Περιμένω.

(ΚΕ'— 473)

Γαζία, ἔστειλα· περιμένω. Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀργοπορίαν.

Κρινάκι

(ΚΕ' —474)

Χρυσὴ Καρδιά, Σκηπίων Ἀφρικα γιὰ τὴ γιορτή σας, χίλιες καρβαλτὲς εὐχές.

Κρινάκι, Βιολέττινη Ἀστραπή

(ΚΕ'—475)

Τάγα, εἶσαι ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ Καὶ τάνθη εἶναι τόσο λεπτά...

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—476)

Καλέ μου Φουτουριστή, μόνον λέξη μπορεῖ νὰ ἐξηγῇ ὁ ΦΑΙΔΩΝ;
Καλέ μου, φτωχὲ Φουτουριστή...

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

Ὑστερόγραφον Ἴδιον. Ὅλως ἰδιαίτερα : Λάβε μέρος στὸν διαγωνισμόν μου... (Κύτταξε ΚΕ'—203 καὶ 287.)

(ΚΕ'—477)

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ»

Ζητοῦνται πράκτορες εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις καὶ νήσους. ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, *σπεύσατε.* Δ)σις: (ΚΕ'—312).

(ΚΕ'— 478)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, Ἡ εἰρωνία εἶναι ξένη πρὸς τὴν ἀγάπη. Τὸ ἀθῶο φιλὶ δὲν εἶναι φαρμακερό. Ἴσως νὰ εἶναι ἄπρεπο τὸ χάϊδι σὲ πληγὴ ματωμένη. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'— 479)

ΦΙΛΟΛΟΓ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΑ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ κατανίζονται μὲ τὴ λογοτεχνία, καὶ ποὺ μεταφράζουν ἔργα ἀπ' τὸ Γαλλικό, νὰ στείλουν μιὰ μετάφραση ποιήματος ἢ πεζοῦ, μαζὶ μὲ τὸ ἀντίγραφο τοῦ κειμένου. στὸν Μῖνο Κιότη, Ἀκροπόλεως 15, Σαλονίκη.

Πρέπει ὁ καθαρὰ αὐτὸς λογοτεχνικὸς διαγωνισμὸς νὰ συγκεντρώσῃ τὰ καλύτερες πέννες, γιατὶ θἄνα καθρεφτισμα τῆς λογοτεχνικῆς κίνησις τοῦ κύκλου μας.

Τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ εὐνενικὰ προσφέρθηκαν νἀποτελέσουν οἱ ἀγαπητοί μας λογοτέχνες καὶ συνεργάτες τῆς Διάπλασης κ. κ. ΜΙΧ Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ καὶ ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

Ὑποστηρίζοντάς τον δείχνετε τὸ ἐνδιαφέρον σας στὸ Σύλλογό μας ὅσο καὶ τὴν ἀγάπη σας στοὺς ἀποστολοῦντας τὴν Κριτικὴ Ἐπιτροπή.

ΒΡΑΒΕΥΣΗ ΕΡΓΩΝ (Σ Σ. Σ.)

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ (19ος ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ: ΦΙΟΡΗΣ ΛΕΒΑΝΤΕΣ. (Ἐπαινοῦνται: *Κόση τῆς Ἴδης, Ἀγριοκάτσικος* ΠΕΖΟΥ: ΜΟΥΣΑ. (Ἐπαινοῦνται: *Λέλα Ἀπολλώνιος, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες.*)

Κρίσεις τοῦ κ. ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀποτελέσματα (ΚΔ'—1275) διαγωνισμοῦ πεζοτράνουδου:

ΒΡΑΒΕΙΑ: ΠΡΩΤΟ: ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ (Ἰσότιμοι: *Πάνος Χειμαρριώτης, Παῦλος τῆς Λυστυχίας*)

ΔΕΥΤΕΡΟ: ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΓ. (Ἰσότιμοι: *Ἰδανισμός, Τοιαντοφυλλένια.*)

ΤΡΙΤΟ: ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ. (Ἰσότιμοι: *Πλάτωνος, Μῆτρος Ἀστοάρτης.*)

Ἐπαινοῦνται: *Φιόρης Λεβάντες, Φιλόσοφη.*

Ζητᾶμε Συγγνώμη γιὰ τὴν ἀργοπορία τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἡ ἔκδοση διαρκεῖ Ἐντύπου Περιοδικοῦ μᾶς ἀπερρόφησε ὅλες τὶς φροντίδες.

Ὁ Πρόεδρος Μ. Δ. ΚΙΩΤΗΣ

(ΚΕ'—480)

ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΦΙΛΟΣΟΦΗ, ΠΟΥΛΙ τ. ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ, ΦΩΤΙ[1], ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ. Μ. ΕΛΛΑΔΑ, Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ: τὴν ἀντρέασα Σας γιὰ μοῦ χαρίζατε, χαρά μου... ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, Μ. ΡΟΔΑΝΕ: Silentium! Γιατὶ καὶ ὡς πότε θ' ἀπαντέχω; «ΣΚΕΨΗ» νιογέννητε σύλλογε, γοήνορες ἀλλοιά! ὁ μαρασμός Σου. ΤΡΕΛΛΗ ΓΙΑΝΝΑΣΟΠΑΙΣ, σώπασες! Γνώστεψες; οἱ ἀοιοβῶνες ?.. Καὶ στὶς χαρές Σου ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ στὶς ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ τ' γνῶρα Σου ἀποζητάω. Θἄθελες Σύ?..

ΠΑΝΟΣ ὁ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ

(ΚΕ'—481)

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,
Ὁλόθερμα ὑποστηρίζω τὸ ὑπέροχο ψευδώνυμό σου ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΕ'—482)

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, πῶς περνᾶς στὸ Γαλλικὸ διασκεδάζεις;

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΗ, ΕΚΛ

(ΚΕ' —483)

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, Συγχαρητήρια!!! στὸ κινηματογράφο μὲ φιλενάδες. Θὰ μᾶσαι τὸν ἀγαπημένο μας Ἀλέκο καμιὰ φορά; ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΗ, ΕΚΛ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΥΡΗ καὶ Σία—Σοφοκλέους 8